

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΗΦΩΝ... ΔΟΥΛΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕССΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ... »

Φιλία 'Ορθοδοξία...»

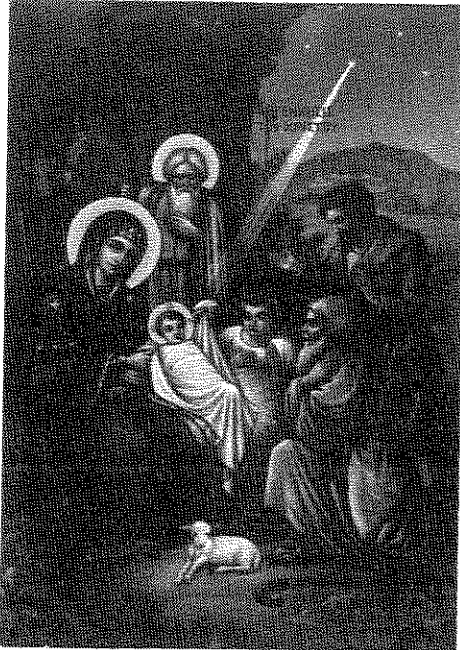
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1986 ΕΤΟΣ ΛΣΤ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 804

Τιμή φύλλου Δρχ. 20 — Γραφεία Κάνιγγος 32 — Αθήναι Τ. 106 82 Τηλ. 36.28.280

Θερμά συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ
Νέου Ἀρχιεπισκόπου Μακαριωτάτου κ.
Χρυσοστόμου (Κιούση) τοῦ ἀπὸ Θεσσα-
λονίκης. Εἰδικὸν τεῦχος θὰ ἀκολουθήσῃ ἐπὶ
τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐνθρονίσει Αὐτοῦ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«Ὁ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἡ παρθένος ἔτεκε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ἀστὴρ μηνύει· Μάγοι προσκυνοῦσι· Ποιμένες θαυμάζουσι καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται» Τροπάριον Αἰων.

Ὁλος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος πανηγυρίζει σήμερα καὶ οἱ χριστιανικὲς καρδιὲς δοξολογοῦν τὸν «τεχθέντα Βασιλέα» καὶ ἀγάλλονται μαζί μὲ ὅλην τὴν κτίσιν γιὰ τὸ θαῦμα τὸ ἀκατάληπτον. Ὁ Ὑἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κατέρχεται ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς στὴ γῆ, γιὰ νὰ ἀνεβάσῃ τὸν ἄνθρωπον, αὐτὴν τὴν κορωνίδα τῆς δημιουργίας Του τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, νὰ τὸν ἀνεβάσῃ πρὸς τὰ ὕψηλὰ γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ τὸν προώρισε. Ἀπορεῖ ὁ νοῦς, ὅταν ἐπιχειρήσῃ νὰ συλλάβῃ τὸ Θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ὑπερτάτου ὄντος καὶ εἶναι πάρα πολὺ δύσκολη σημασία τῆς σημερινῆς ἡμέρας ἢ ὁποῖα εἶναι, κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον ἡ «Μητρόπολις τῶν ἐορτῶν». Ἀλήθεια πῶς μπορεῖ νὰ προσφέρῃ «ἐγκώμιον ἐπάξιον», στὴν ταπείνωση τὴν ἀπροσμέτρητη καὶ τὴν ἀπυθμενὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, ποὺ ἔφερεν στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πάσῃ νὰ εἶναι στοὺς οὐρανοὺς, Ἐκεῖνον, ποὺ τὸν, Θρόνον Του περιβάλλουν τὰ Χερουβεὶμ, καὶ στὸ ὑποπόδιον

τῶν «ποδιῶν Του» ψάλλουν τὰ Σεραφεῖμ; Πῶς τὸν ἀχώρητον ἐκράτησαν τὰ σπλάχνα μιᾶς γυναίκας, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου; Πῶς ἓνα σπήλαιον, φτωχικὸν καὶ ἀκάθαρτον, ἦταν ἡ πρώτη ἐπίγειος κατοικία τοῦ Ποιητοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς, πῶς ὁ πλούσιος Θεὸς ἐγίνε φτωχὸς καὶ ἀνεκλήθη σὲ μία κρύα φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων; Πῶς ὁ πανίσχυρος Κύριος ἐγίνε τόσο ἀδύνατος; καὶ ὁ ἀναμάρτητος ἔλαβε δούλου μορφή; Ἀπὸ τότε, ποὺ ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔφερε στὸ ἀγαπητὸν πλάσμα, τοῦ Δημιουργοῦ ἀνέκφραστον πόνον, καὶ δεινὰ ἀφόρητα καὶ δάκρυα πολλὰ καὶ θλίψεις ἀδιάκοπες, ἀπὸ τότε ποὺ τὸ σχέδιον τῆς Θείας Προνοίας εἶχε προβλέψει γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ κινδυνεύοντος ἀνθρώπου, τοῦ ἀποστάτου δημιουργήματος τοῦ Παναγάρχου Πλάστου.

Πότε ἐγένεν αὐτὸ; «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ποιὸ πλήρωμα; Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ στοργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα εἶχε καθορίσει. Καὶ τότε, «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο! Ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος, ὁ ἀναρχος, ὁ ἀχώρητος ἐσαρκώθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐγένεν ἄνθρωπος· Μυστήριον μέγα! Μόνον ἡ πίστις μας, ἡ θερμὴ καὶ ἀγνή μας πίστις, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ πλησιάσωμε, τὸ μέγα τῆς Θείας σαρκώσεως γεγονός. Ἡ Ἀγάπῃ ἡ ἀπέραντη τοῦ Οὐρανοῦ μας Πατέρα ἔστειλε τὸν Υἱὸ Του τὸν Μονογενῆ στὴ γῆ μὲ τέτοιον ταπεινὸν τρόπον γιὰ τὴ σωτηρίαν τῇ δικῇ μας, ἀντιλαμβανόμεθα ἄραγε ποιὸ εἶναι τὸ δικὸ μας καθῆκον, ἡ δικὴ μας ὑποχρέωσις, ἡ δικὴ μας εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου; Τὴν ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ καλούμεθα νὰ κάνωμε θρόνον στίς καρδιές μας καὶ ὁδηγὸ στὴ ζωὴ μας. Μὲ τὴν Ἀγάπῃ νὰ ἀντικρύζωμε κάθε συνάνθρωπό μας ποὺ εἶναι ἀδελφὸς μας, ἀφοῦ ὅλοι εἴμεθα παιδιὰ ἀγαπητὰ τοῦ Ἐπουρανίου Πατέρα μας. Καὶ τότε ἐνωμένοι, καὶ μὲ τὴν πανίσχυρη φωνὴ τῆς δυναμωμένης ψυχῆς μας ὡς ψάλλωμε, ὅλοι μαζί, σὰν ἓνας ἄνθρωπος τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνῃ»

Ὁ

Μητροπολίτης

Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας

κ. Ἀθανάσιος

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

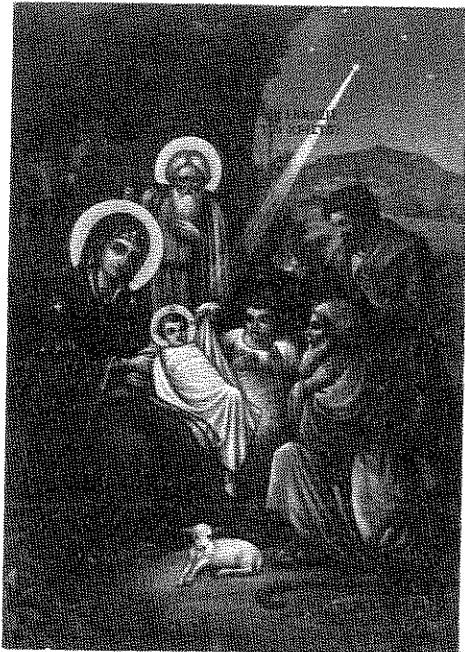
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1986 ΕΤΟΣ ΛΣΤ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 804

Τιμή φύλλου Δρχ. 20 — Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 106 82 Τηλ. 36.28.280

Θερμά συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ
Νέου Ἀρχιεπισκόπου Μακαριωτάτου κ.
Χρυσοστόμου (Κιούση) τοῦ ἀπὸ Θεσσα-
λονίκης, Εἰδικὸν τεῦχος θὰ ἀκολουθήσῃ ἐπὶ
τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐνθρονίσει Αὐτοῦ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«Ὁ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἡ παρθένος ἔτεκε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ἀστὴρ μηνύει· Μάγοι προσκυνοῦσι· Ποιμένες θαυμάζουσι καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται» Τροπάριον Αἰωνν.

Ὁλος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος πανηγυρίζει σήμερα καὶ οἱ χριστιανικὲς καρδιὲς δοξολογοῦν τὸν «τεχθέντα Βασιλέα» καὶ ἀγάλλονται μαζί με ὅλην τὴν κτίσιν γιὰ τὸ θαῦμα τὸ ἀκατάληπτον. Ὁ Ὑιὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κατέρχεται ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς στὴ γῆ, γιὰ νὰ ἀνεβάσῃ τὸν ἄνθρωπον, αὐτὴν τὴν κορωνίδα τῆς δημιουργίας Του τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, νὰ τὸν ἀνεβάσῃ πρὸς τὰ ὕψηλὰ γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ τὸν προώρισε. Ἀπορεῖ ὁ νοῦς, ὅταν ἐπιχειρήσῃ νὰ συλλάβῃ τὸ Θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ὑπερτάτου ὄντος καὶ εἶναι πάρα πολὺ δύσκολη σημασία τῆς σημερινῆς ἡμέρας ἢ ὁποῖα εἶναι, κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον ἡ «Μητρόπολις τῶν ἑορτῶν». Ἀλήθεια πῶς μπορεῖ νὰ προσφέρῃ «ἐγκώμιον ἐπάξιον», στὴν ταπείνωση τὴν ἀπροσμέτρητη καὶ τὴν ἀπυθμενὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, ποὺ ἔφερεν στὴ γῆ, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ εἶναι στοὺς οὐρανοὺς, Ἐκεῖνον, ποὺ τὸν, Θρόνον Του περιβάλλουν τὰ Χερουβεὶμ, καὶ στὸ ὑποπόδιον

τῶν «ποδιῶν Του» ψάλλουν τὰ Σεραφεῖμ; Πῶς τὸν ἀχώρητον ἐκράτησαν τὰ σπλάχνα μιᾶς γυναίκας, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου; Πῶς ἓνα σπήλαιον, φτωχικὸν καὶ ἀκάθαρτον, ἦταν ἡ πρώτη ἐπίγειος κατοικία τοῦ Ποιητοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς, πῶς ὁ πλούσιος Θεὸς ἐγίνε φτωχὸς καὶ ἀνεκλήθη σὲ μία κρύα φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων; Πῶς ὁ πανίσχυρος Κύριος ἐγίνε τόσο ἀδύνατος; καὶ ὁ ἀναμάρτητος ἔλαβε δούλου μορφή; Ἀπὸ τότε, ποὺ ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ

τὸν Θεὸν ἔφερε στὸ ἀγαπητὸν πλάσμα, τοῦ Δημιουργοῦ ἀνέκφραστον πόνον, καὶ δεινὰ ἀφόρητα καὶ δάκρυα πολλὰ καὶ θλίψεις ἀδιάκοπες, ἀπὸ τότε ποὺ τὸ σχέδιον τῆς Θεῆς Προνοίας εἶχε προβλέψῃ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κινδυνεύοντος ἀνθρώπου, τοῦ ἀποστάτου δημιουργήματος τοῦ Παναγάθου Πλάστου.

Πότε ἐγένεν αὐτὸ; «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ποιὸ πλήρωμα; Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ στοργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα εἶχε καθορίσει. Καὶ τότε, «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο! Ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος, ὁ ἀναρχος, ὁ ἀχώρητος ἐσαρκώθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐγένεν ἄνθρωπος· Μυστήριον μέγα! Μόνον ἡ πίστις μας, ἡ θερμὴ καὶ ἀγνή μας πίστις, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ πλησιάσωμε, τὸ μέγα τῆς Θεῆς σαρκώσεως γεγονός. Ἡ Ἀγάπῃ ἡ ἀπέραντη τοῦ Οὐρανοῦ μας Πατέρα ἔστειλε τὸν Υἱὸ Του τὸν Μονογενῆ στὴ γῆ μετέτοιον ταπεινὸν τρόπον γιὰ τὴ σωτηρία τῆ δικῆς μας, ἀντιλαμβανόμεθα ἄραγε ποιὸ εἶναι τὸ δικὸ μας καθῆκον, ἡ δικὴ μας ὑποχρέωσις, ἡ δικὴ μας εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου; Τὴν ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ καλούμεθα νὰ κάνωμε θρόνο στὶς καρδιές μας καὶ ὁδηγὸ στὴ ζωὴ μας. Μὲ τὴν Ἀγάπῃ νὰ ἀντικρύζωμε κάθε συνάνθρωπό μας ποὺ εἶναι ἀδελφὸς μας, ἀφοῦ ὅλοι εἴμεθα παιδιὰ ἀγαπητὰ τοῦ Ἐπουρανίου Πατέρα μας. Καὶ τότε ἐνωμένοι, καὶ μετὰ τὴν πανίσχυρη φωνὴ τῆς δυναμωμένης ψυχῆς μας ὡς ψάλλωμε, ὅλοι μαζί, σὰν ἓνας ἄνθρωπος τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνῃ»

Ὁ

Μητροπολίτης

Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας

κ. Ἀθανάσιος

Ο ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς
εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».
(Λουκᾶ Β΄ 14)

Ἄν ὑπάρχη ἄσμα, τὸ ὁποῖον βαθύτερον νὰ σιγκινῇ τὰς ἴνας τῶν καρδιῶν μας καὶ νὰ ἀνταπαντᾷ μελωδικώτερον εἰς τοὺς μυχαιοτέρους πόθους μας, τὸ ἄσμα αὐτὸ εἶναι ὁ ὕμνος ὁ ἀγγελικὸς. Ὅσάκις τὸν ἀκούωμεν νὰ προανακρούῃ τὸ μέγα δρᾶμα τῆς Φρικώδους Θυσίας, νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι μελῶδημα τῆς γῆς ἀλλ' ἀπήχησις ἐξ ἄλλων σφαιρῶν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνη! Ἄλλ' ἀληθῶς ὁ ὕμνος δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃ γήινην τὴν προέλευσιν καὶ στόματα ἀνθρώπινα δὲν δικαιοῦνται νὰ τὸν μελωδήσουν.

Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη! Ἀλλὰ ποῦ τῆς γῆς νὰ εὐρωμεν Εἰρήνη;

Μήπως εἰς τὰ Ἑθνη, τῶν ὁποίων αἱ χεῖρες ἀπὸ τὸ λῦθρον τοῦ χθὲς ἀκόμη δὲν ἐξεβάφησαν καὶ τὰ ὁποῖα μολαταῦτα καχυτόπως ὑποβλέπονται παρ' ἀλλήλων καὶ συνεχίζουν τοὺς ἐξοπλισμοὺς των κατ' ἀλλήλων; Μήπως εἰς τὰς Ἐκκλησίας αἰτίνας καταυηρημέναι καὶ κατεσπαρμέναι ἀδυνατοῦν νὰ θέσουν εἰς πρᾶξιν τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἀρχιποίμενός των; Μήπως εἰς τὰς κοινωνικὰς τάξεις, αἱ ὁποῖαι λυσσώδη ἀγῶνα διεξάγουν κατ' ἀλλήλων; Μήπως εἰς τὰς οἰκογενεάς, ὅπου ἀδελφοὶ ἐξεγείρονται κατ' ἀδελφῶν καὶ σύζυγος κατὰ συζύγου καὶ πατέρες κατὰ τέκνων; Δὲν εἶχε κλεισθῇ ἀκόμη ἡ πύλη τῆς Ἑδέμ καὶ ἡ ἀδελφοκτονία ἐκηλίδωσε τὸ παρθενικὸν χῶμα. Ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιχείρησις κατέληξε εἰς τὴν Βαβέλ. Ἀβραάμ κατὰ Λώτ, Ἰσαάκ καὶ Ἰσμαήλ, Ἰακώβ καὶ Ἡσαῦ, Ἰωσήφ καὶ οἱ ἑνδεκα ἀδελφοὶ του εἶναι τόσα παραδείγματα στενοτάτων κατὰ τὴν φύσιν ὑπάρξεων τὰς ὁποίας ἐν τούτοις διεχώρισεν ἡ ἔρις. Οὕτως ἤρχισε καὶ οὕτω φεῦ! ἀκόμη προχωρεῖ ὁ παρπαίων πλανήτης μας.

Ὁ Ἀγγελικὸς ὕμνος δὲν παραγνωρίζει τὸ θλιβερὸν τοῦτο γεγονός. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ χαρακτήρ του δὲν εἶναι ἱστορικὸς καὶ ἐπιβεβαιωτικὸς ἀλλ' ὕμνο-λογικὸς καὶ προευκτήριος. Βάσις του δὲν εἶναι τὸ «ἐστὶ» ἀλλὰ τὸ «ἔστω». Ἔστω δόξα τῷ Θεῷ ἐν ὑψίστοις! Ἔστω ἐπὶ γῆς Εἰρήνη! Ἔστω εὐδοκία μεταξύ τῶν ἀνθρώπων! οἱ ἀσώματοι ἄγγελοι μὲ τὰς λέξεις οἱ ἀπὸ τῶν ἀοράτων κόσμων προσπειτάξαντες εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὴν ἐξ οὐρανῶν κατάβασιν τοῦ Λυτρωτοῦ τὸν ὁποῖον συνοδεύουν καθὼς τὰ χρυσὰ νέφη συνοδεύουν τὴν ἀθόρυβον ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου προκύπτουν τρόπον τινὰ ἀπὸ τῶν αἰθέρων καὶ ρίπτουν τὰ βλέμματά των, ἐπὶ τῆς Ἑφημέρου κατοικίας μας. Βλέποντας δὲ τὰς διαιρέσεις μας τοὺς συγκλονισμοὺς μας, τὰς ἀναστατώσεις μας, τὰς ἀλληλοκτονίας μας, τὴν διάστασιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἑαυτὸν τὴν διάστασιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν του, Θερμὴν πρὸς τὸν Κύριον τῶν καταιγίδων ἀναπέμπουν, ἵνα χαλιναγωγῇ τὰ πάθη μας καὶ καταπραῦνῃ τὰς τρικυμίας μας διὰ νὰ καταστῇ καὶ ἡ γῆ ἀντίγραφον τοῦ οὐρανοῦ. Ἄς λάβωμεν ὅμως τὸν ὕμνον ἐν τῇ ὁλοκληρίᾳ του. Ἡ Εἰρήνη τοῦ Μεγάλου Εἰρηνοποιοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ οὐράνιος στρατιὰ εὐχεται καὶ προφητεύει συγχρόνως, δὲν θὰ μᾶς παρασχεθῇ ἄνευ ὄρων.

Θὰ δεήσῃ νὰ προηγηθῇ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, θὰ δεήσῃ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ σύμπνοια, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ εὐδοκία μεταξύ τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ καὶ ἡ Εἰρήνη τὴν ἰλαρὴν ὄψιν της. Βλέπε πῶς εἰς τὰ λόγια τοῦ ὕμνου στέκεται αὐτὴ μεταξύ τοῦ ἐνός ὄρου καὶ τοῦ ἄλλου, ὡσὰν αὐτοκράτειρα ἐπακουμβῶσα εἰς τοὺς βραχίονας ἑνθεν καὶ ἑνθεν τῶν θεραπεινίδων της, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ

γῆς Εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Ἡ ἀληθὴς καὶ ἀξία τοῦ ὀνόματος τῆς Εἰρήνης, ἡ σκορπίζουσα τὰ γλυκύθυμα μύρα τῆς ἐπὶ τῶν κουρασμένων ψυχῶν καὶ εὐκοσμίαν ἀπλώνουσα εἰς τὸ χάος θὰ εἶναι τελειωτικὸς καρπὸς ἀναγνωρίσεως τοῦ κοινοῦ Πατρός, τοῦ διευθύνοντος τὰς τύχας μας ἀπὸ τὰ ἀπροσπέλαστά του ὕψη καὶ ἀπαιτοῦντος γενικὴν καὶ ὁλόθερμον τὴν συνταύτισιν τοῦ βίου πρὸς τὸν νόμον του. Θὰ εἶναι δὲ συγχρόνως καὶ φυσικὸν ἀποτέλεσμα ὁλοσχεροῦς ἐκριζώσεως τῆς μισαδελφείας, τῆς μισαλλοδοξίας, τοῦ φθόνου τῆς κακεντρεχείας, τῆς ἀλαζονείας, ὅλων τούτων τῶν ἀκανθῶν αἱ ὁποῖαι εἰς ἀληθῆ ἀκανθόχοιρον ἔχουν μεταποιήσῃ τὴν Εἰκόνα Θεοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι εἶχον κάμει ἀρχὴν τοῦ ἔτους τὸν Μάρτιον τιμῶντες τὸν Θεὸν τοῦ πολέμου. Ὁ δὲ Πομπήλιος εἰρηνικώτερον σκεπτόμενος, τὴν μετέ-

θηκεν εἰς τὸν Ἰανουάριον, ἀποδίδων τὰ πρωτεῖα τῶν τιμῶν εἰς τὸν Θεὸν τῆς Εἰρήνης Ἰανὸν.

Ἄλλ' ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης καλὰ θὰ πράξῃ ἐὰν μεταθέσῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους εἰς τὴν 25ην Δεκεμβρίου.

Διότι, μόνον ἐκκινουῖσα ἀπὸ τὴν φάτνην τοῦ ἁγίου Νηπίου, μόνον ὡς πρόγραμμά της θέτουσα μίαν ἀποτίναξιν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῶν συμφυῶν παλαιῶν του πλανῶν καὶ μεθόδων, μόνον τὴν ταπείνωσιν, τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν παιδικὴν ἀφέλειαν μετερχομένη, θὰ ἀξιωθῇ ὅχι πλέον ὡς εὐχὴν καὶ προφητείαν, ἀλλ' ὡς ἀπὴν πραγματικότητα νὰ ἐνωτισθῇ τὸν ὕμνον τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!

Ἀρχ. Χρυσόστομος Βάρκας

Ἐπὶ ὀνομαστηρίοις Σεβαστοῦ Προκαθημένου Ἐκκλησίας κ. Χρυσοστόμου εὐχόμεθα αὐτῷ κρείττονα χαρίσματα.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

«Ἐτέχθη ὑμῖν Σωτήρ, ὃς ἔστι.
Χριστὸς ὁ Κύριος» (Λουκ. Β' 11).

Αὐτὴν τὴν ὑψηλὴν καὶ ἀδιάσειστον ἔννοιαν τῆς τοῦ «Σωτήρος» ἔδωσαν οἱ Ἄγγελοι τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς τοὺς ἀπλοὺς, ἀγνοοὺς ἀγραυλοῦντας ποιμένας! Ἐφύλαγον τὰ πρόβατά των, καὶ δὲν ἐσχόλαζον εἰς λόγους ἀργοὺς, ἀλλὰ ξάφνου κάτι τὸ ἀπροσδόκητον καὶ ἀνεπανάληπτον!! Οἱ Οὐρανοὶ ἐσείσθησαν καὶ ἄνοιξαν καὶ φῶς κατέλαμψε τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς παγωμένης «νύχτας», ὅχι μόνον ἐκείνων ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἄραγε τί θὰ ἔλεγαν καὶ διελογίζοντο, θεία νεύσει; Ποιὸς θὰ εἶναι Αὐτὸς ποὺ θὰ μᾶς σώσῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν καταστροφὴν πρὸς ἣν ὠδεύε τότε ὁ ἐν σκιᾷ καὶ σκότει καθήμενος κόσμος; «Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου εἶδε φῶς Μεγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν Χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς (Ματθ. 4.16) καὶ ἡ ἀπάντησις ἦλθεν ἀπὸ τοὺς «ἀνεωγότας» Οὐρανοὺς!

Πλήθος ἀγγέλων ἔψαλλον «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. Β' 14). Μὲ θάμβος καὶ ἀπερίγραπτον ἔκστασιν τὰ ἔβλεπαν τὰ μάτια των καὶ ἄκουαν τ' αὐτιά των! Συντετριμμένοι ἀπὸ τὰ θεώμενα φόβῳ καὶ τρόμῳ γονυπετεῖς ἄκουσαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελον «Μὴ φοβεῖσθε εὐαγγελίζομαι ἡμῖν χαρὰν μεγάλην»!! Γιατὶ γεννήθηκε ὁ ΣΩΤΗΡΑΣ σας ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος τῶν πάντων ἐν πόλει Δαυὶδ (Βηθλεέμ) καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἐμφανὲς σημεῖον γιὰ σᾶς, θὰ βρῆτε ἐκεῖ βρέφος «ἐσπαργανωμένον» νὰ βρίσκεται μέσα σὲ φάτνη! Καὶ κατόπιν αὐτῶν τῶν λεχθέντων παρὰ τοῦ Ἄγγελου, εἶπαν μεταξύ τους: Ἄς περάσωμε αὐτὴν τὴν πεδιάδα διὰ νὰ φθάσουμε στὴ Βηθλεέμ διὰ νὰ δοῦμε αὐτὸ ποὺ μᾶς εἶπε ὁ Κύριος.

Καὶ τότε ἔσπευσαν χωρὶς ἀναβολὴν ἢ χρονοτριβὴν καὶ εἶδον τὸ «παιδίον» ἐν τῇ φάτνῃ καὶ «πάντες» οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶπαν οἱ ποιμένες. Ἡ δὲ Πάναγνος Μήτηρ Μαριάμ «συνετήρει τὰ ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς».

Ὁ Ἅγιος Λουκᾶς «ὁ ἐμβριθὴς αὐτὸς κάλαμος» τῆς τοῦ Κυρίου γεννήσεως, μᾶς λέγει ὅτι γεννήθηκε γιὰ μᾶς σήμερον ὁ Σωτήρας. Εἶναι Αὐτὸς ποὺ θὰ «γεννᾶται» καὶ θὰ ἀναγεννᾶται ἐν τῇ καρδίᾳ μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων μέχρι συντελείας των καὶ ἐμεῖς γονυπετεῖς μπροστὰ στὸν λίκνον θὰ δίδωμεν τὸν φόρον ὑποτελείας εἰς Αὐτὸν ποὺ «ἐκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη»! Ἐν τῇ καρδίᾳ μας ὁμως, θὰ μένῃ ἡ ἀπερίγραπτη λύπη ὅτι καὶ ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ ὑπάρχει ἡ ἀπιστία καὶ σκιά καὶ θάνατος, ὅπως τότε ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Λυτρωτοῦ.

Εἰς τί διαφέρει ἡ σημερινὴ ἀπιστος καὶ ἐν συνεχείᾳ βάρβαρος ἀνθρωπότης ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἀναφέρει καὶ ὁ ἄλλος θεῖος Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος;

Μήπως σκότος καὶ σκιά δὲν εἶναι μέσα στὸ μυαλὸ ἐκείνων ποὺ κραυγάζουν ὅτι «πέθανε ὁ Θεὸς»; Ἔτσι δὲν λέγει ὁ Νίτσε, ὁ Χαϊκελ καὶ πλείστοι ἀπὸ τοὺς δικοὺς μας Ἕλληνας ἄσοφους φιλοσόφους καὶ Λογοτέχνες; Ἀποφεύγομε νὰ ὀνοματίσουμε μερικοὺς γιατί θὰ ἔχανον τὰ γραφόμενά μας κάτι ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν τους σημασίαν καὶ ἔννοιαν. Μήπως σκότος καὶ σκιά θανάτου δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς ποὺ ζοῦν «σαρκολατρικὰ» καὶ ἔχασαν ὅχι μόνον τὸ χρέος τους πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πρὸς τὸν πλησίον τους; Ἡ Μεταφυσικὴ γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἡ ζῶσα «κενὴ» πραγματικότης. Ἡ Σάρκα, καὶ τὰ καινούργια εἶδωλα ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ σημερινὴ κοινωνία εἶναι ἡ ἐπιδίωξις των καὶ ὁ σκοπὸς των. Εἰς τί διαφέρουν ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους Ἐπικουρεῖους, «φάγομεν πίομεν αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν» (Α' Κορ. 15.32). Καμμιά διαφορὰ. Ὁ αὐτὸς δρόμος πλεύσεως μὲ τοὺς Ἀρχαίους Ἐπικουρεῖους!

Μήπως σκότος καὶ ἔρεβος δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς, ποὺ τὸ διηνεκὲς «ἀνεξομολόγητο» ψέμμα εὐρίσκεται στὰ χεῖλη των; Ἄραγε ἂν ψάξουμε δὲν θὰ βροῦμε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος νὰ «ψεύδεται» κατὰ τὸν πλέον ἀναίσχυντον καὶ ἀνοικτίρμονα

τρόπον; Ὡς ἔκφρασις δὲ αὐτοῦ τοῦ δεινοῦ κακοῦ εἶναι ἡ σημερινὴ διεθνὴς Διπλωματία, στὰ γρανάζια, δυστυχῶς, τῆς ὁποίας ἔχει πέσει ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα! Καὶ σὰν τελικὸ παρανομαστή βλέπομε εἰς τὰ ἡμέτερα Ἑλληνικὰ πράγματα τοὺς ἀδελφοὺς μας Κυπρίους, ἓνα μεγάλο μέρος αὐτῶν νὰ εἶναι ὑπόδουλον τῶρα καὶ δέκα χρόνια εἰς τοὺς βαρβάρους Ἀγαρηνοὺς ἢ τὸν Ἑλληνισμὸν δὲ τῆς Β. Ἡπείρου νὰ βρίσκεται καὶ αὐτὸς κάτω ἀπὸ εἰδεχθῆ ζυγὸν ἁθέων καὶ πολεμίων τοῦ Χριστοῦ! Γι' αὐτοὺς σαφῶς ἀναφέρει ὁ Προφητὰν Δαυὶδ «Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν (Ψαλμ. 5.9) «Τάφος» ἀνοιχθεὶς εἶναι ὁ λάρυγγας των καὶ παρ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν καὶ ἐπίπλαστον εὐγένειαν, ἡ καρδιά τους καὶ αἱ γλῶσσαι των εἶναι γεμάτῃ δόλον.

Ἀλλὰ, ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ποὺ κάποια νύχτα εἶδαμε τὸ θεῖον Βρέφος καὶ ἐκλαύσαμεν ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασιν, ἔκτοτε δὲ παραμένει ἐν τῇ καρδίᾳ μας «ἐσπαργανωμένοι» πέρνοντας δύναμιν ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶναι ὁ Παντοδύναμος Κύριος προχωροῦμε ἐν τῇ ζωῇ μας μὲ θάρρος, γιατί τὴν πίστιν μας πρὸς αὐτὸν τὴν ἀπεκτήσαμεν ἐρευνῶντες τὰς Γραφάς. Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς καὶ ἐκεῖναι εἰσὶν οἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ (Ἰωαν. 5.39). Καὶ ἐρευνῶντας, ξεχωρίσαμε. Ὑπόστασις πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλέπομένων (Ἑβρ. 11.1), ὄχι μόνον τοῦ Μεγαλοκόσμου (Ἀστέρες, Γαλαξίαι καὶ Πλανητικὰ συστήματα) ποὺ συλλαμβάνουν καὶ μᾶς καταπλήσσουν τὰ ἡλεκτρονικὰ τηλεσκόπια, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μικροκόσμου ποὺ μέσα σ' αὐτὸν, ἡ ὡς φαινομενικὰ νεκρὰ ὕλη, ἐνυπάρχει, ἡ ἁρμονία καὶ τάξις, ὅπως ὑπάρχει καὶ εἰς τὸν ἐν σοφία, δυνάμει καὶ συνέσει δημιουργηθέντα Οὐρανὸν.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος ποὺ σήμερον γεννᾶται ὡς Σωτὴρ, γιατί σ' ἐμᾶς, (ἐκινῶντας ἀπὸ τοὺς Πρωτοπλάστας), εὐρισκομένους ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου ἦλθεν εἰς τὴν Γῆν νὰ μᾶς σῶσῃ γενόμενος Αὐτὸς κατάρρα (Γαλ. 3.13) «Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασε ἐκ τῆς κατάρρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρρα»! Ναί, διὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὸν ψυχικὸν θάνατον ποὺ μᾶς περίμενε. Μόνον ἡ θεϊκὴ του Γέννησις θὰ ἦταν ἱκανὴ ποὺ θὰ ἐσωζε τὴν παραπαίουσαν ἀμαρτωλὴν ἀνθρωπότητα! «Ὁ Λόγος Σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστράφη» ὡς λέγει ὁ Ἰωάν. Θεολόγος (Ἰωάν. Κεφ. Α1).

Ἀλλὰ εἶναι καὶ Αὐτὸς ὁ Κύριος ποὺ μᾶς λέγει καθημερινῶς: «Ἐὰν θὰ μ' ἀκούσετε καὶ ἐφαρμόσετε τὰ λόγια μου, τ' ἀγαθὰ τῆς Γῆς φάγεσθε, ἄλλως ὁ Οὐρανὸς θὰ εἶναι κλειστὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἔτι δριμύτερον, Μάχαιρα ὑμᾶς ἔδεται (θὰ μᾶς φάγῃ).

«Ἐὰν δὲ ἀκοῇ ἀκούσητε πάσας τὰς ἐντολὰς μου δώσω τὸν ὕετὸν τῇ γῇ σου καὶ δώσω χορτάσματα ἐν τοῖς ἀγροῖς σου ἐὰν ἄλλως θυμωθεὶς ὀργῇ Κύριος καὶ, συσχῇ τὸν οὐρανὸν καὶ οὐκ ἔσται, ὕετος καὶ ἀπολείσθῃ ἐν τάχει ἀπὸ τῆς γῆς τῆς ἀγαθῆς». (Δευτερονόμιον ΙΑ' 13).

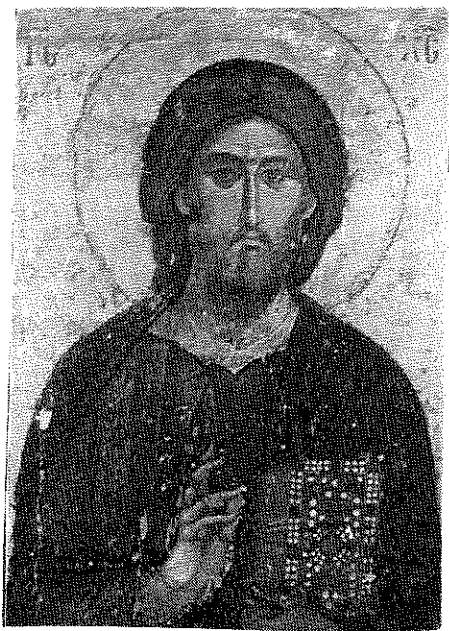
Μᾶς χαρίζει Βασιλείαν Οὐρανῶν, καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριὰ «ἀγρὸν ἡγοράσαμεν». Μᾶς θέλει κοντὰ του σὰν Βασιλεῖς καὶ Ἱερεῖς (Ἀποκ. 5.10) καὶ οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν τὸν ἀρνοῦνται!

Ἀλλὰ, πολὺ παρήγορον καὶ ἄκρως ἐνισχυτικὸν γι' αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς, ποὺ εἶναι κοντὰ Του, θὰ τοὺς χαρίσῃ ἀπλόχερα τὸν Στέφανον τῆς Δόξης καὶ τῆς ἀφθάρτου ζωῆς καὶ αἰωνιότητος, γιατί Αὐτὸς, εἶναι μόνον ὁ δωρεοδότης τῶν πάντων.

ΧΡ: Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Εἰς τὸν Σεβαστὸν Ἱεράρχην Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιον ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτοῦ Ἑορτῇ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος καταξιώσῃ πλειόνων θεϊκῶν χαρισμάτων καὶ θείας ἀντιλήψεως

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 1986

Μόνον εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα τὸ "Ἅγιον «Ἐπί-
θετον» Σωτήριον Ἔτος εἴθισται πλέον νὰ λέγεται καὶ
τοῦτο διότι ἡ ἀπιστία παρὰ τῇ Κοινωνίᾳ εἰς τὴν
ὁποίαν κινούμεθα καὶ ὑπάρχουμε ἔχει σαφῆ τὰ ἴχνη
τῆς ὑπάρξεως τῆς ἡ μάλλον εἰπεῖν ἐχθρότητος πρὸς
τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν γεννηθέντα πρὸ 1986 ἔτη,
σὲ μιὰ γωνιά τῆς γῆς εἰς τὴν Βηθλεέμ τῆς Παλαι-
στίνης. Αὐτὸς σαφῶς ἐχώρισε τὸν Χρόνον εἰς τὸν
Πρὸ καὶ **Μετὰ** Αὐτοῦ καὶ τοῦτο διότι εἶναι ἀδιά-
σειστον ἱστορικὸν γεγονὸς ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν
Βηθλεέμ, παρὰ τὰ ἀντίθετα λυσώδη κηρύγματα τῶν
κατηγόρων του καὶ τῶν φορέων τοῦ ἱστορικοῦ
ὕλισμοῦ, ὅτι τάχα εἶναι πρόσωπον ποὺ ἀνῆκει εἰς τὴν
μυθολογίαν, σὰν τοὺς Ὀλυμπίους Θεοὺς, ἢ ὅτι δὴ-
ποτε μυθικὸν πρόσωπον σχέσιν ἔχον μὲ τὴν ἀνυ-
παρξίαν!

Σ' αὐτοὺς θ' ἀπαντήσουν οἱ τότε ὑπάρχοντες
ἱστορικοὶ, ὁ Σουετώνιος, ὁ Τάκιτος καὶ ὁ πολὺς
Ἰουδαῖος Ἰώσηπος ποὺ αἱ μαρτυρικαὶ των ἀναφο-
ραὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, τοὺς ἀποστομῶνουν, καὶ ἐπιστη-
μονικὰ, ἂν τὸ θέλουν.

Ἀλλὰ γιατί νὰ προσφύγουν αὐτοὶ σ' αὐτὰ τὰ
ἐρευνητικὰ μέτρα, δὲν κουράζονται νὰ προβοῦν εἰς
«ἀναζητήσιν», ἀλλὰ μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ τὸν δια-

γράφουν, γιατί ἔτσι συμφέρει εἰς τὸν ὑποβολέα τους
ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ὁ Πατέρας τοῦ ψεύδους
καὶ τῆς συκοφαντίας. Ἐλάτε τοὺς λέμε Κύριοι, νὰ
σᾶς «ρυμουλκήσουμε» εἰς τὰ χρονικὰ σημεῖα τῆς
Θείας Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος μας, ἀλλὰ ἀρνοῦνται
διαρρήδην αὐτὴν τὴν ρυμούλκωσιν. Ὅσοι ὁμως
καλοπροαίρετοι ἀπ' αὐτοὺς ἐζήτησαν μὲ εἰλικρίνεια,
εὐρέθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Στρατόπεδον Ἐκείνου
ποὺ ἀνεζήτησαν μὲ ἐπιμέλειαν. Ὅσοι τῷ καμαν
«ἐσώθησαν». Ἡ ἱστορία ἀναγράφει ἀπειρες περι-
πτώσεις καὶ ὁ συνεπὴς ἐρευνητὴς ἂν θέλει θὰ τῆς
εὕρῃ, Βασιλεῖς, Ἀρχοντες, Τύραννοι, βασιανισταὶ
τῶν Μαρτύρων εὐρέθησαν στὴν χορείαν τῶν Πι-
στῶν. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ θέλει νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέραν
Χριστιανικὴν βαρύτητα ἀνατρέχοντας μέσα στὴν
Χριστιανικὴν Πραγματικότητα.

Μικρὸν εἶναι ἡ Πίστις τοῦ Ἐκατοντάρχου Κορ-
νηλίου τῆς Καισαρείας ἐπὶ ἡμερῶν Πέτρου τοῦ
Ἀποστόλου, ἡ τῆς κλήσεως παρὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ
ἀπηνοῦς, διώκτου Σαύλου, τοῦ μετανομασθέντος
Παύλου; Γιατί, στοὺς Ἀρνητὰς τὸ ὄνομα Παῦλος
τοὺς ἠλεκτρίζει καὶ οὔτε κἂν τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν
θέλουν νὰ ἀκούσουν; Καὶ λένε καὶ γράφουν ἀνυπό-
στατα παραμύθια γι' αὐτὸν; Ποιὸς τοὺς ὑπαγο-
ρεύει, ἄραγε, αὐτὸ τὸ μῖσος, διερρωτῶμεθα!

Καὶ τὸ Σωτήριον Ἔτος 1986 εἶναι ἓνα ἀπ' ὅλα τ'
ἀλλὰ ποὺ θὰ καταγράψῃ ἡ Ἱστορία, ἀλλὰ ἡ ἀληθὴς
ἀντικειμενικὴ ἱστορία ποὺ ἔχει σὰν ἀντικείμενον νὰ
ἐξιστορήσῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Γεννηθέντα
καὶ Ταφέντα καὶ Ἀναστάντα! Εἶναι Αὐτὸς ποὺ
συνετάρραξεν μὲ τὴν Γέννησίν του τὴν Ἀνθρωπό-
τητα. Ἐμοίρασε τὸν χρόνον ὅπως ἐγράφη μὲ τὴν
θείαν του Γέννησιν.

Ἐγεννήθη ὁ Ἀχρονος; Μὰ πῶς συνέβη αὐτὸ;

Ὁρθολογιστικὲς σκέψεις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
γίνουν! Ἐξω ὁ Ὁρθολογισμὸς ἀπὸ τὴν Πίστιν!
Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ: «γεννηθέντα
πρὸ πάντων τῶν Αἰώνων»; Εἶναι διὰ τοὺς ψευτο-
ερευνητὰς καὶ τοὺς «σχολαστικούς» σχῆμα ὀξύμω-
ρον! Καὶ μόνον συλλαμβάνει καὶ υἱοθετεῖ αὐτὴν τὴν
ὕψιστην ἔννοιαν ἡ Πίστις, ποὺ ἀναδιφᾷ γεγονότα
πέραν τῆς ὁρατῆς πραγματικότητος καὶ τὰ μεταδί-
δει «μεταφυσικῇ» ἔννοιαν!

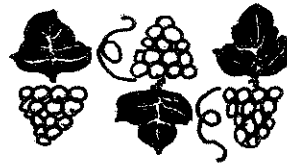
Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί ἐστὶ χρόνος; Ὁ
χρόνος μπροστὰ στὸν Δημιουργὸν εἶναι δημιούργη-

μα πῶς νὰ μετράται ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀξία της. Χρόνος Χριστιανικὸς σημαίνει δημιουργία ζωῆς, ὑπαρξὶς αὐτῆς εἰς τὴν Γῆν, καὶ ἀνοιγμα ὕστερα ἀπὸ λίγους ἐνιαυτοὺς εἰς τὴν Αἰωνιότητα. Ὁ χριστιανὸς ζῇ καὶ κινεῖται μὲ ἓναν σκοπὸν πῶς θὰ μπεῖ καὶ θὰ καταγραφῇ εἰς τὰ ἐπουράνια δώματα γιατί ἐκεῖ ἀποβλέπει! Ὁ ἐν χρόνῳ Χριστιανὸς «οὐκ ἔχει μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητεῖ» οὐ γὰρ ἔχομεν ὥδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν (Ἑβρ. 13.14). Τὴν ζωὴν του ἐν τῇ γῇ τὴν χαρακτηρίζει ὡς ἄσημον στίγμα μέσα στὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ «στίγμα» ἔφ' ὅσον τὸ ζῆσι ἐν Κυρίῳ ἀξιολογεῖ ὁλόκληρον τὴν ὑπαρξίν του. Μ' αὐτὴν τὴν σκέψιν τὰ ἑκατομμύρια τῶν Μαρτύρων ἀξιολόνησαν τὴν ζωὴν των καὶ προεγεύθησαν τὴν Μακαριστὴν Αἰωνιότητα. Ὁ Ἀχρονὸς εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ τοὺς ἐνεδυνάμωνε καὶ τοὺς ἀνέμενε κοντὰ του μὲ τὸ στεφάνι τῆς δόξης! Ὅποιος εὐρίσκεται εἰς τὴν εὐλογημένην εὐκαιρίαν καὶ διαβάσει τὸ μαρτυρολόγιον τῶν Ἀγωνιστῶν, ἐσημείωσεν ὅτι οἱ περισσότεροί ἐξ αὐτῶν, ἐνισχύθησαν, ἐνεδυναμώθησαν, εἶδαν τὸν Κύριον ὀφθαλμοφανῶς προτοῦ ὑποστοῦν τὸ μαρτύριον. Σὲ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν τὰ φοβερά βασανιστήρια, Τροχοί, Φωτιά, Κάμινοι κ.ἄ. στάθηκαν ἀνίσχυρα γιὰ νὰ καταβάλουν τὸ ὑπερφυσικὸν φρόνημά των. Μετὰ χαρᾶς τὰ ἐδέχοντο γιατί ἐπίστευαν εἰς τὴν μέλλουσαν ἀποκαλυφθῆναι δόξαν. «Ὁ τῆς μελλούσης ἀποκαλυφθῆναι δόξης κοινωνός» (Πετρ. 5.11).

Καὶ χρόνος μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις σημαίνει: Ἡ διάρκεια γεγονότος ἢ φαινομένου τινὸς μετρούμενου ὡς πρὸς ἄλλην τελουμένην κατὰ κανονικὰς περιόδους ἢ ἡ ἔννοια τῆς διαρκείας τὴν ὁποίαν ἐκφράζομεν πρὸ καὶ μετὰ σ' αὐτὴν τὴν χρονικὴν διάρκειαν μετρούμενην, ἢ αναμετρούμενην. Καὶ καλούμεθα νὰ ἐπιτελέσωμεν ἔργον ἐν Κυρίῳ Πρῶτον διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ ἔπειτα διὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτὴ ἡ χρονικὴ μονὰς ποὺ λέγεται χρόνος πρέπει νὰ τὴν ἀξιολογήσωμεν ὡς «ἐνιαυτὸν Κυρίου». Καὶ καλούμεθα ἀπὸ τὸν δοτήρα τοῦ χρόνου νὰ τὸν ζοῦμε ἔχοντας πάντα ὑπ' ὄψιν «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε νὰ μὴν εἰσέλτε εἰς πειρασμόν» (Ματθ. 26.41). Νὰ τί σημαίνει χρόνος καὶ ἐνιαυτὸς Κυρίου. «Ἐγρήγορσις καὶ προσευχή». Μόνον τότε θὰ ἤμεθα στὸν σωστὸν δρόμον τῆς ὑπάρξεώς μας, μόνον τότε θὰ ἀξιολογοῦμεν σωστὰ τὸν Χρόνον. Τότε δὲν θὰ ἀκούσουμεν ὅτι ἀκούσαν μερικοὶ ἐκ τῶν μαθητῶν ἐν

τῇ Γεσθημανῇ «Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορεῖσαι μετ' ἐμοῦ» (Ματθ. 26.40), ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς οἱ τῆς «ἐνδεκάτης ὥρας ἐργάται» ἐλπίζομεν νὰ μὴν μᾶς ἀρνηθῇ καὶ μᾶς δώσει τὸ δηνάριον ποὺ δίδει ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, ἐν τῷ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἐλέει, εἰς ὅλους τοὺς ἐργαζομένους ἐν αὐτῷ.

X.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 20

Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Τά "Αγια Θεοφάνεια

**ΜΕ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΑΝ ΚΑΙ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΤΑΞΙΝ ΕΤΕΛΕΣΘΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ Η
ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΙΩΝ, ΠΑΡΟΥΣΙΑ, ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΚΑΙ
ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΠΙΣΤΩΝ**

**Η ΙΕΡΑ ΤΕΛΕΤΗ ΕΚΑΛΥΦΘΗ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΩΣ ΥΠΟ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΥ
ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ**

Τὴν Κυριακὴν, 6/19ην Ἰανουαρίου, ἔλαβε χώραν εἰς τὸν Πειραιᾶ, κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Πάτριον Ἑορτολόγιον, ἡ Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Θεοφανίων, τῇ εὐλαβεῖ πρωτοβουλίᾳ καὶ διοργανώσει τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος.

Ἡ Θεία λειτουργία ἐτελέσθη πανηγυρικῶς εἰς τὸν κατάμεστον πιστῶν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, συλλειτουργοῦντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνου καὶ Αὐλῶνος Βικεντίου, καὶ πολλῶν πιστῶν.

Περὶ τὴν 10ην ὥραν, περατωθείσης τῆς Θείας λειτουργίας, ἐσχηματίσθη μακρὰ λιτανευτικὴ πομπὴ ἐκ χιλιάδων πιστῶν, τῆς ὁποίας προεξῆρχε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, πλαισιωμένη ὑπὸ πολυπληθοῦς Ἱερατείου καὶ συνοδευομένη τιμητικῶς ὑπὸ ἀνδρῶν τῶν 2ου καὶ 8ου Ἀστυνομικῶν Τμημάτων Πειραιῶς.

Προηγοῦντο περιπολικὸν ὄχημα τῆς Ἀστυνομίας καὶ εὐσταεῖς νέοι, φουσταλλενοφόροι καὶ νεάνιδες ἐνδεδυμέναι μὲ τὰς ἐνδυμασίας «Ἀμαλίας», Σαλαμίνος καὶ Ποντίων. Ἦκολούθουν αἱ μοναχαὶ - ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Λεκανοπεδίου Ἀττικῆς, ἀποτελοῦσαι τὸ γραφικότερον τμήμα τῆς

Ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν προβλήτα Κεντρικοῦ Λιμένος Πειραιῶς. Τὸ κορυφωμα τῆς Τελετῆς.

όλης μεγαλειώδους πομπής, αντιπροσωπεύει διαφόρων παραρτημάτων μετὰ τῶν σημαιῶν των, τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν, καὶ τὰ Ἐξαπτέρυγα καὶ Λάβαρα μετὰ, τῆς Ἀγίας Εἰκόνος τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐντός Κουβουκλίου.

Ἐκεῖ, ἀπὸ σημαιοστολιστοῦ Ἐξέδρας ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, περὶ ὥραν 11ην, ἐγένετο ἡ Ἱεροτελεστία τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου, συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἀστορίας, κ. Πέτρου, Ἀττικῆς κ. Ἀντωνίου, Οἰνός κ. Ματθαίου,

Ἡ ἡγεσία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐν μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ κλήρου καὶ εὐσεβοῦς λαοῦ κατευθύνεται εἰς τὸν χώρον τῆς καταδύσεως

Ἡ Ἱερὰ Πομπή, πορευομένη ἐπὶ τῶν σημαιοστολιστῶν ὁδῶν Ρετσίνα καὶ Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως κατευθύνθη εἰς τὸν παρὰ τὸ Ἐμποροναυτιλιακὸν Κέντρον (τὸ παλὸν «Ρολοῖ») χώρον τῆς Τελετῆς τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων, πλέοντα εἰς τὴν Κυανὸ λευκὸν, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὁποῦ ἔιχε παραταχθεῖ τιμητικὴ δύναμις ἐκ δοκίμων τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων, ἐνῶ οἱ κώδωνες τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος ἤχουν χαρμωδῶς.

Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου, Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ Αὐλῶνος κ. Βικεντίου, τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου καταδυθέντος διὰ τῶν σепτῶν χειρῶν τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν κ.κ. Γερωντίου, Πέτρου, καὶ Ἀντωνίου.

Αἱ χιλιάδες τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ

Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν, εἶχον κατάκλῦσει μὲ ἱερὸν ἐνθουσιασμόν τὴν ἀκτὴν ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς καὶ πολὺ πέραν τοῦ χώρου τῆς Τελετῆς, διαγκωνίζουσαι καὶ διαγκωνιζόμεναι, πρὸς παρακολούθησιν ταύτης, τῶν λιμενικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἐπιτηρούντων τὴν τάξιν, ἢ ὅποια, παρὰ τὸν σημειωθέντα μέγα συνωστισμόν, ὑπῆρξεν ὑποδειγματική, λόγῳ τῆς διακρινούσης

ἐπιτυχίαν τῆς Ἑορτῆς, ἡ Ἱερὰ Πομπὴ ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ χώρου τῆς Τελετῆς καὶ ἐπανῆλθε συντεταγμένη ἐπὶ τὰ ἴδια, τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν σκιρτῶντος ἐξ ἀφάτου ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ἀγωνιστικοῦ πάθους, διὰ τὰ μεγαλεῖα τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας καὶ Πατρῶας Εὐσεβείας.

Οἱ πανοσολ. ἀρχιμανδρίται Χρυσόστομος Κουσκούτοπουλος, Χρυσόστομος Βάρκας, Ἄνθιμος Κα-

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μας πλαισιούμενοι ἀπὸ πλήθη Ὁρθοδόξου λαοῦ ἐμπροσθεν τῆς Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς, κατέρχονται διὰ τὸν Ἁγιασμόν τῶν ὑδάτων.

τοὺς πιστοὺς μας εὐλαβείας καὶ πειθαρχίας, προκαλεσάσης εὐμενέστατα σχόλια.

Περὶ ὥραν, 12ην, μετὰ τὴν ἐκφώνησιν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ποιμενάρχου κ. Γεροντίου ἐμπνεομένου λογιδρίου, ἐπὶ τῇ Πανεόρτῳ Ἡμέρᾳ καὶ τὴν ἐκφρασιν εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Δήμαρχον κ. Ἰωάννην Παπασπύρου καὶ τὰς λιμενικὰς καὶ ἀστυνομικὰς ἀρχάς, διὰ τὴν συμβολὴν των εἰς τὴν λαμπρὰν

ραμὴν καὶ Ἀκάκιος Χαλίκος, εἶχον ὀρισθεῖ ὡς προπομποὶ τῆς Πομπῆς, εἰς δὲ τὸν πανοσολ. ἀρχιμανδρίτην Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον, εἶχεν ἀνατεθεῖ ἡ τελετουργία τῆς ὅλης Ἑορτῆς καὶ πάντες ἐξετέλεσαν ἀψόγως τὸ καθήκον των.

Τὴν Ἱερὰν Τελετὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των, ὁ ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς κ. Χρῆστος Πατράγος οἱ βουλευταὶ κ.κ. Ἡλ. Βουγιουκλάκης καὶ Νικ.

Ὁ χορός τῶν Μοναζουσῶν ιερὰ παράταξις, τό κλέος καί τὸ καύχημα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος

Στυγμιάτυπον ἀπὸ τὴν ιερὰν παράταξιν τῶν Μοναζουσῶν φέρουσιν τὸ κουβούκλιον μετὸν Τίμιον Σταυρὸν κατὰ τὴν ἐκκίνησιν τῆς πομπῆς τῶν Θεοφανείων.

Ἀναγνωστόπουλος, ὁ διοικητὴς τοῦ Αὐο Τμήματος Λιμένος πλωτάρχης λιμ. Νικ. Λαγούδης ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Κεντρικοῦ Λιμενάρχου Πειραιῶς, ὁ διοικητὴς τῆς Λιμενικῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς, πλωτάρχης λιμ. Εὐάγ. Γιαννακόπουλος, ὁ ὑποδ/ντὴς τοῦ Αὐο Τμήματος Λιμένος, ὑποπλοίαρχος λιμ. κ. Κωνστ. Κυρλακίτης, ὁ Προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Τροχαίας τοῦ Λιμένος ἀνθυποπλοίαρχος λιμ. Γρηγ. Κανελλόπουλος, ὁ διοικητὴς τοῦ 2ου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Πειραιῶς, Ἀστυν. Ὑποδ/ντὴς κ. Ἡλ. Λύσσαρης, ὁ διοικητὴς τοῦ 8ου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Πειραιῶς Ἀστυνόμος Α΄ κ. Μηχ. Κούβαρης, ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, οἱ πρῶν βουλευταί

πὴς καὶ ὑπερηφανείας πρὸς τοὺς ξενητευμένους ἀδελφοὺς μας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη καὶ ὁ λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου καταχωροῦνται κατωτέρω.

Διακατεχόμενοι ὑπὸ βαθείας συγκινήσεως καὶ ἱερᾶς ὑπερηφανείας, διὰ τὴν ὄντως λαμπρὰν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐπιτυχίαν, τῆς ἱερωτάτης καὶ σεβασμιωτάτης Ἑορτῆς καὶ Πανηγύρεως τοῦ ἐπιφανέντος Θεοῦ, τελεσθείσης, ἀληθῶς, μὲ βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ὑποδειγματικὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ἐκφράζομεν ὁλόθερμα συγχαρητήρια πρὸς τοὺς φιλοτίμους ἐργασθέντας διοργανωτὰς ταύτης, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς μας, οἱ ὅποιοι ἀθρόως ἔσπευσαν

Εὐσταεῖς Νέοι καὶ Νέαι μὲ τὰς ἔθνικὰς μας ἐνδυμασίας κατέρχονται εἰς τὸν χώρον τῆς ἱερᾶς καταδύσεως

κ.κ. Ἀναστ. Νεράντζης καὶ Ἰωάν. Τραγάκης, καὶ ὁ πολυτευτὴς κ. Π. Γεννηματᾶς.

Ἡ Ἑορτὴ ἐκαλύφθη καὶ τηλεοπτικῶς ὑπὸ Συνεργείου Τηλεοράσεως τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Γερωντίου ἀπαντήσαντος εἰς σχετικὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς ἑορτῆς καὶ ἐκφράσαντος ὑπὸ μορφήν μηνύματος τὰ αἰσθήματα ἀγά-

καὶ ἐφέτος νὰ δώσῃ τὸ ἀγωνιστικὸν των «παρῶν» εἰς αὐτήν καὶ νὰ διαδηλώσῃ τὴν ἀκλόνητον πίστιν των καὶ προσήλωσιν των εἰς τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν, τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον μετὰ τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου ταύτης τοῦ καθιερωθέντος καὶ παραδοθέντος ἡμῖν ὑπὸ τῶν πανσέπτων Θεοφύρων Πατέρων

Ο Λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ.κ.Γεροντίου

Τέκνα ἐν Κυρίῳ λίαν ἀγαπητά, πιστὰ καὶ περιπόθητα,

Ἄς δοξολογήσωμεν ἐν ψυχικῇ ἀνατάσει καὶ ἀπεράντῳ εὐλαβείᾳ τὴν Παναγίαν καὶ Ζωαρχικὴν Τριάδα, διότι κατηξίωσεν ἡμᾶς ἵνα καὶ ἐφέτος ἐορτάσωμεν, κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον καὶ Πάτριον Ἡμερολόγιον, τὴν «Πανέορτον Ἡμέραν» καθ' ἣν «ἐφανερώθη ἡ Προσκύνησις Αὐτῆς» καὶ διεκήρυξεν ὁ Οὐράνιος Πατὴρ τὸν Χριστὸν «ὡς ἀγαπητὸν Του Υἱόν» ὁ ὁποῖος, ὅπως ψάλλει ἡ Ἁγία Μήτηρ Ἐκκλησία «Φῶς ἐκ φωτὸς ἔλαμψε τῷ κόσμῳ.....τοῦτον λαοὶ προσκυνήσωμεν».

Ἐπευλογοῦμεν πατρικῶς καὶ ἐπαινοῦμεν ὑμᾶς διότι προσήλθατε ἀθρόως εἰς λατρευτικὴν προσκύνησιν Τούτου, μὲ τὴν διακρίνουσαν ὑμᾶς ἀκράδαντον πίστιν, τὴν ἀληθινὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, καὶ Πατρῶαν εὐσέβειαν.

Εἶναι ὑψίστη δωρεὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, νὰ εἴμεθα ἀκλινῶς προσηλωμένοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ἀκαينوτόμητον καὶ ἀκραιφνῆ, μετὰ τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου τῆς, ὅπως παρεδόθησαν ἡμῖν ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων πρὸ 17 ὁλων αἰώνων.

Ἄς διαφυλάξωμεν τὴν πίστιν αὐτὴν ἕσασαι ἀμώμητον διὰ νὰ διασφαλίσωμεν καὶ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Μὲ τὴν βάπτισιν τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ καὶ τὴν θαυμαστὴν διακήριξιν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Ἰορδάνην «εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα Ἐπουράνιον, εὗρομεν πίστιν ἀληθῆ ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες αὐτὴν γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν».

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἀξιοτίμους, Δήμαρχον, Βουλευτὰς καὶ ἐκπροσώπους τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, διότι εὐηρεστήθησαν νὰ τιμήσωσι διὰ τῆς παρουσίας των τὴν Ἱερὰν Τελετὴν λαμπρύνοντες αὐτήν.

Συγχαίρομεν καὶ ἐπαινοῦμεν τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Ἀχαΐας κ. Καλλίνικον, Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιον, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ τὸν νομικὸν Σύμβουλον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Νικήτα Ἀναγνωστόπουλον ἐπιφορτισθέντας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τὴν διοργάνωσιν τῆς Ἑορτῆς διότι φιλοτίμως ἐργασθέντες, ἐπέτυχον τὴν ἀρτίαν καὶ ἀψογον πραγματοποιήσιν αὐτῆς.

Ἐπαινοῦμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν τοὺς Διοικητὰς τῆς Λιμενικῆς Ἀστυνομίας καὶ τῶν 2ου καὶ 8ου Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ τῆς Τροχαίας, διὰ τὰ ληφθέντα ὑπ' αὐτῶν σύντονα μέτρα τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

Ἰδιαιτέρως ὅλως εὐχαρισταί καὶ πᾶς ἐπαινος ἀνήκουν εἰς τὸν Δημοτικὸν Ἀρχοντα Πειραιῶς κ. Ἰωάννην Παπασπύρου, διότι, διὰ τῆς ὀλοπροθύμου καὶ ἐργώδους συμπαραστάσεώς του, συνέβαλεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς ἐορτῆς.

Καὶ εὐχόμεθα ὅλη ψυχὴ καὶ καρδίᾳ ὅπως ὁ Νέος Ἐνιαυτός τῆς Χρηστότητος τοῦ ἐπιφανέντος Κυρίου 1986 ἀποβῇ εἰρηνικὸς καὶ πεπληρωμένος ὑπὸ Θείων Δωρεῶν καὶ Εὐλογιῶν διὰ τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν, τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος καὶ σύμπαντα τὸν κόσμον. Ἀμήν.

Τὸ μήνυμα τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Γεροντίου

Πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἀμερικῆς,

Ἡ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος τελεῖ ἀπὸ τοῦ 1951 τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Θεοφανίων, μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην ἐκκλησιαστικὴν μεγαλοπρέπειαν καταδύουσα τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς.

Ἐφέτος αἰσθανόμεθα ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ τιμὴν διότι θὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Τελετὴν καὶ Ἕλληνες ἱεράρχαι τῆς Ἀμερικῆς.

Εὐχομαι ὅλη ψυχὴ καὶ καρδίᾳ εἰς τοὺς ξενιτευμένους ἀδελφούς ἡμῶν τῆς Ἀμερικῆς ὅπως ὁ Νέος Ἐνιαυτός τῆς Χρηστότητος τοῦ ἐπιφανέντος Θεοῦ 1986 ἀποβῇ εἰρηνικὸς καὶ μεστός Θείων Δωρεῶν καὶ Εὐλογιῶν διὰ τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος καὶ τὴν ἀγαπητὴν Ὁμογένειαν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁλόκληρον τὸν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου Ἕλληνισμὸν.

Νὰ μὴ λησμονοῦν οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν τῆς Ἀμερικῆς τὴν μητέρα Ἑλληνικὴν Πατρίδα ἣ ὁποία τοὺς περιβάλλει μὲ ἀγάπην καὶ στοργὴν καὶ εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὴν θαυμασίαν δράσιν τῶν τέκνων τῆς εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ χῶρον.

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

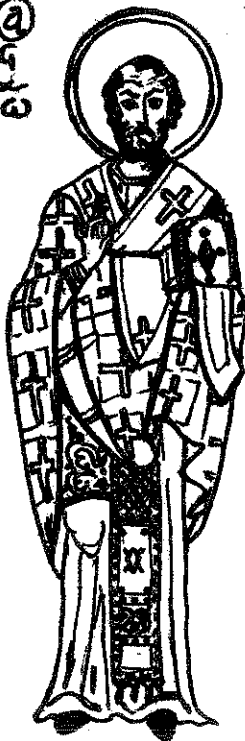
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

Περί αγάπης

(Migne, P.G., том. LXIII)

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

ἸΩ
ΑΝ
ΝΟΥ

Ὁ
ΧΡΥ
ΣΟΣ
ΤΟΜΟΣ

Θέλων ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς ἡμῶν νὰ συνδέσῃ ὅλους, τὸν ἕναν πρὸς τὸν ἄλλον, ἀγαπητοί, ἔθεσε μέσα εἰς τὰ πράγματα τοιαύτην ἀναγκαιότητα, ὥστε μὲ τὸ συμφέρον τοῦ πλησίον νὰ εἶναι συνδεμένον καὶ τὸ συμφέρον παντὸς ἄλλου. Οὕτω ὁ γεωργὸς δὲν σπείρει τόσον σῖτον, ὅσος θὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τὰς ἰδικὰς του μόνον ἀνάγκας, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τὸν ἑαυτὸν του

καὶ τοὺς ἄλλους θὰ ὠδήγῃ εἰς τὴν καταστροφὴν. Καὶ ὁ στρατιώτης ἀντιμετωπίζει κινδύνους ὅχι διὰ νὰ σώσῃ μόνον τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ διατηρήσῃ τὰς πόλεις ἀσφαλεῖς. Καὶ ὁ ἔμπορος δὲν μεταφέρει τόσα μόνον, ὅσα θὰ εἶναι ἀρκετὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους.

Ἐπειδὴ δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἐδέχοντο κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐπιδιώκουν τὸ συμφέρον τοῦ πλησίον, ἔαν δὲ εὕρισκοντο εἰς αὐτὴν τὴν ἀναγκαιότητα, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς συνέδεσε τὰ πράγματα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὸ συμφέρον μας, ἔαν προηγουμένως δὲν ἐξυπηρετήσωμεν καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Οὐτε εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ κανεὶς, ἔαν δὲν ἐνεργήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀσκῇς τὴν ἄκραν φιλοσοφίαν, ἀδιαφορῇς δὲ διὰ τοὺς ἄλλους, ὅταν βλέπῃς ὅτι ὀδηγοῦνται εἰς τὴν καταστροφὴν, οὐδεμίαν θὰ ἀποκτήσῃς παρρησίαν πλησίον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔαν, δηλαδὴ, ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος, καὶ ἔαν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι (Α' Κορ. ιγ' 3).

Ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ μάθῃς πόσον ἰσχυρὸν ὄπλον εἶναι τὸ νὰ ἐλκύσῃς πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου τοὺς ἀδελφούς σου, ἔστω καὶ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἄπιστοι, καὶ τὸ νὰ δεικνύῃς, πάντοτε πᾶρα καὶ ἡρεμον καὶ γλυκὺν τρόπον, ἀκουσον τί εἶπεν αὐτὸς ὁ μακάριος Παῦλος, ὅταν παρουσιάσθῃ ἐνώπιον ἐνὸς εἰδωλολάτρου δικαστοῦ, διὰ νὰ δικασθῇ. Μακάριον ἡγοῦμαι ἑμαυτὸν, μέλλων ἐπὶ σοῦ κρίνεσθαι (Πράξ. κς' 2). Θεωρῶ δηλαδὴ τὸν ἑαυτὸν μου μακάριον, ὅτι πρόκειται νὰ κριθῶ ἀπὸ σὲ σήμερον.

Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ μακάριος Παῦλος ὅχι διότι ἤθελε νὰ τὸν κολακεύσῃ, κάθε ἄλλο, ἀλλὰ διότι ἤθελε διὰ τῆς ἡμερότητος νὰ τὸν κερδήσῃ εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν μέρει τοῦλάχιστον τὸν ἐκέρδησε, καὶ τὸν δικαστὴν ὑπέταξεν ὁ μέχρι πρὸ ὀλίγου θεωρούμενος ὡς κατὰδικος, καὶ τὴν νίκην (τοῦ Παύλου) ὁμολογεῖ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ νικηθεὶς, λέγων μὲ λαμπρὰν φωνὴν ἐνώπιον ὅλων τῶν παρευρισκομένων· Ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριστιανὸν γενέσθαι (Πράξ. κς' 28). Ὀλίγην προσπάθειαν ἔαν καταβάλῃς ἀκόμη, θὰ με πείσῃς νὰ γίνω Χριστιανός.

Τί ἀπῆντησεν εἰς ταῦτα ὁ θεῖος Παῦλος; Εὐχαίμην ἂν ἔγωγε μὴ μόνον σὲ ἀλλὰ καὶ τοὺς παρόντας ἅπαντας τοῦτο γενέσθαι, ὅπερ ἐγώ (Πράξ. κς' 29). Ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ ηὐχόμην ὅχι μόνον σὺ, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ παρόντες νὰ γίνουν αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶμαι καὶ ἐγώ. Ὅταν λοιπὸν ἐκεῖνος (ὁ Παῦλος) ἀπαιτῇ τόσον μέγα μέτρον, ἡμεῖς δὲ δὲν δίδωμεν οὔτε τὸ ἐλάχιστον, ποίας συγγνώμης θὰ εἴμεθα ἄξιοι;

Καὶ μὴ νομίζης ὅτι τὸ νὰ ἔχη κανεὶς τὴν ἀνάγκην τοῦ ἄλλου εἶναι κάτι τὸ ἐξευτελιστικὸν· ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἔργον τῆς ἀπεράντου σοφίας τοῦ Θεοῦ. Διότι ἂν καὶ ἔχομεν ὁ ἓνας ἀνάγκην τοῦ ἄλλου, καὶ παρὰ ταῦτα, ἡ ἀναγκαιότης αὐτὴ δὲν μᾶς ὁδηγεῖ εἰς φιλίαν μεταξύ μας, ἐὰν εἴμεθα εἰς θέσιν μόνοι νὰ ικανοποιῶμεν τὰς ἀνάγκας μας, τότε δὲν θὰ εἴμεθα ἄγρια θηρία; Διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἀνάγκης μᾶς ὑπέταξεν ὁ Θεὸς τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ ὁμῶς καθ' ἐκάστην συγκρουόμεθα μεταξύ μας. Ἐὰν ἀφαιροῦσε τὸν χαλινὸν αὐτὸν, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος τάχα, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπεθύμει τὴν φιλίαν τοῦ πλησίον του;

Διὰ τοῦτο λοιπὸν μίαν κατοικίαν ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, τὸν κόσμον, καὶ ἓνα λύχνον ἥναψε δι' ὅλους μας, τὸν ἥλιον, καὶ μίαν στέγην κατεσκεύασε, τὸν οὐρανὸν, καὶ μίαν ἔστρωσε τράπεζαν, τὴν γῆν. Καὶ δὲν ἔδωκεν εἰς μὲν τὸν πλούσιον περισσότερον καὶ καλύτερον, εἰς δὲ τὸν πτωχὸν ὀλιγώτερον καὶ εὐτελέστερον, διὰ νὰ ἔχωμεν ἰσχυρὰν καὶ ἀδιάσπαστον τὴν ἑνωσιν μεταξύ μας, καὶ νὰ μὴ ἔχη κανεὶς νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ δεῖνα δὲν εἶναι φίλος μου, οὔτε συγγενής, οὔτε γείτων, οὔτε ἔχω καρμίαν σχέσιν πρὸς αὐτὸν. Πῶς θὰ τὸ πλησιάσω, πῶς θὰ συνομιλήσω μαζί του;

Καὶ δὲν εἶναι ἀρκετὸν τὸ νὰ δεικνύωμεν τόσην σχέσιν καὶ ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους, ὅσην δεικνύουν οἱ φίλοι πρὸς τοὺς φίλους, ἀλλὰ ὅσην δεικνύει τὸ ἓν μέλος πρὸς τὸ ἄλλο. Καὶ ὅπως δὲν θὰ ἠμποροῦσες νὰ εἶπης: ἀπὸ ποῦ τόση σχέσις καὶ ἀγάπη πρὸς αὐτὸν; κινδυνεύω νὰ γίνω καταγέλαστος. Ἔτσι δὲν θὰ ἠμπορέσης νὰ εἶπης τοῦτο καὶ διὰ τὸν ἀδελφὸν σου. Διότι ἂν δὲν εἶναι οὔτε συγγενής, οὔτε φίλος σου, ὁμῶς εἶναι ἄνθρωπος, τῆς ἰδίας φύσεως με ἐσένα, ἔχων τὸν ἴδιον Δεσπότην καὶ γεννημένος εἰς τὸν ἴδιον κόσμον.

Ὅταν πρόκειται περὶ χρημάτων, ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν τίποτε, τοὺς ἐπαινοῦμεν· ὅταν ὁμῶς πρόκειται περὶ ἀγάπης, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διαρκῶς εἶναι ὀφειλέται, τοὺς ἀποδεχόμεθα καὶ τοὺς θαυμάζομεν. Ἄς ὑπακούωμεν λοιπὸν καὶ ἄς συνδεώμεθα μεταξύ μας, καὶ ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ, σὺ μὴ ἀποχωρισθῇς, οὔτε νὰ εἶπης τὸν ψυχρὸν ἐκεῖνον λόγον: Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ· ἐὰν ὁμῶς δὲν μὲ ἀγαπᾷ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς μου, τότε τὸν βγάζω!

Ἀκριβῶς, ὅταν ἐκεῖνος δὲν θέλῃ νὰ σὲ ἀγαπᾷ, τότε σὺ νὰ δεικνύῃς μεγαλυτέραν τὴν ἀγάπην σου, διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃς πρὸς τὸ μέρος σου, διότι εἶναι μέλος σου. Τὸ δὲ μέλος, ὅταν ἀπὸ κάποιαν ἀνάγκην

ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπον σῶμα, τότε πράττομεν τὸ πᾶν, ὥστε νὰ ἐνώσωμεν πάλιν αὐτὸ, καὶ μάλιστα τότε καταβάλλομεν περισσότερα φροντίδα δι' αὐτὸν τὸ σκοπὸν. Διότι καὶ περισσότερος θὰ εἶναι ὁ μισθός, ὅταν ἐλκύσῃς πρὸς τὸ μέρος σου, ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ ἀγαπᾷ.

Ἐὰν δὲ προκειμένου περὶ συμποσίου παραγγέλει νὰ καλοῦμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠμποροῦν νὰ μᾶς ἀνταποδώσουν τὴν φιλοξενίαν, διὰ νὰ αὐξηθῇ ὁ μισθός τῆς ἀνταποδόσεως, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ πράττωμεν τοῦτο προκειμένου περὶ φιλίας. Διότι, ἐὰν μὲν ὁ ἀγαπώμενος σὲ ἀγαπᾷ, σοῦ ἀνταπέδωκε τὴν ἀμοιβήν· ἐκεῖνος ὁμῶς ὁ ὁποῖος, ἐνῶ τὸν ἀγαπᾷ, δὲν σὲ ἀγαπᾷ, αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἔκαμε τὸν Θεὸν ὀφειλέτην πρὸς σὲ.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς αὐτὰ, ὅταν μὲν ἐκεῖνος σὲ ἀγαπᾷ, δὲν ἔχει ἀνάγκην μεγάλης φροντίδος· ὅταν ὁμῶς δὲν σὲ ἀγαπᾷ, τότε ἔχει ἀνάγκην τῆς προστασίας σου. Ἀλλ' ὁμῶς τὴν αἰτίαν τῆς φροντίδος μὴ μεταβάλλῃς εἰς ἀφορμὴν ἀμελείας, οὔτε νὰ λέγῃς ὅτι: ἐπειδὴ εἶναι ἄρρωστος, δι' αὐτὸ τὸν παραμελῶ. Διότι ἀσθένεια εἶναι ἡ ψυχρότης τῆς ἀγάπης· σὺ ὁμῶς ζέστανε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχει παγώσει· διότι τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ ἀγαπᾶται πολὺ, γίνεται ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀγάπην, ποὺ ἔχει πρὸς κάποιον ἄλλον.

Διότι, ὅταν μὲν δὲν αἰσθανώμεθα ἰσχυρὰν ἀγάπην πρὸς κάποιον, οὔτε καὶ τῆς μεγάλης ἀγάπης τοῦ ἔχομεν ἀνάγκην, ἔστω καὶ ἂν εἶναι μέγας, ἔστω καὶ ἂν εἶναι σπουδαῖος· ὅταν ὁμῶς ἀγαπῶμεν κάποιον μὲ θερμὴν καὶ πραγματικῶς, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ταπεινός, ἔστω καὶ ἂν εἶναι μικρὸς αὐτὸς τὸν ὅποιον ἀγαπῶμεν, ἐν τούτοις θεωροῦμεν μεγάλην δόξαν τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ἐὰν δὲ δὲν γνωρίζῃς νὰ μεταχειρισθῇς τὸν ἀδελφὸν σου, πότε θὰ ἠμπορέσης νὰ μεταχειρισθῇς καλῶς τὸν ξένον; Καὶ ἐὰν δὲν εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μεταχειρισθῇς ὅπως πρέπει τὸ ἰδικὸν σου μέλος, πότε θὰ ἠμπορέσης νὰ ἐλκύσῃς πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου τὸν μακρὰν εὐρισκόμενον καὶ νὰ τὸν συνδέσῃς μαζί σου;

Ἔπεται συνέχεια

ΑΣΚΗΤΙΚΑ

Ὁσ. Π. ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

Περὶ κατανύξεως

Σὺ εἶσαι ὁ μόνος Θεὸς, ὅστις δίδεις πάντα τὰ ἀγαθὰ ἢ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, καὶ ὁ θησαυρὸς τῶν οἰκτιρμῶν ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς, ὅστις χαρίζεις πάντοτε εἰς τοὺς ζητοῦντας ἀγαθὰ· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐγὼ αὐτὸς συνεχῶς λαμβάνω καὶ καθ' ἡμέραν ἄμετρα ἰάματα καὶ ἀγαθὰ δωρήματα, χάριν τούτου σὲ ἱκετεύω ἀφόβως, Χριστέ, ὡς Θεὸν ἀνεξίκακον, ἵνα ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ συνήθης χάρις σου, ὅπως ἐπισυνάξῃ τὸν νοῦν μου, καὶ θεραπείῃ πάλιν τὰς κρυπτὰς μου πληγὰς. Διότι ἰδοὺ περισπασμοὶ καὶ ρεβασμοὶ ἀνανεοῦσι πάντοτε τὰ ἄδηλα τραύματα τῆς ψυχῆς μου. Σὺ δὲ, μακρόθυμε, ὅστις θεραπεύεις πάντοτε διὰ τῆς χάριτος καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἰάτρευσον, ὡς εὐσπλαγχνος, τὰς πολλὰς ἀσθενείας ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Δέσποτα, δὲν ἡδυνήθην παντελῶς νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τι διὰ τὰς θεραπείας, τὰς ὁποίας ἔλαβον· διότι αἱ εὐεργεσίαι σου εἶναι ἄπειροι καὶ ἀνεξάντλητοι, καὶ οὔτε ὁ οὐρανὸς, οὔτε ἡ γῆ δύνανται ν' ἀποδώσῃ ἀξίας ἀνταμοιβὰς δι' αὐτὰς· τὰ δὲ οὐράνια ἰάματα τῆς ἀγαθοσύνης σου εἶναι οἱ πολλοὶ σου οἰκτιρμοί, καὶ δὲν δύνανται νὰ πωληθῶσιν ὡς ἀνεκτίμητα. Παρέχεις, ὅμως αὐτὰ, Σωτὴρ, διὰ τῶν δακρύων, καὶ χαρίζεις αὐτὰ διὰ κλαυθοῦ πικροῦ εἰς πάντας.

Τίς λοιπὸν δὲν θέλει θαυμάσει, καὶ τίς δὲν θέλει ἐκπλαγῇ, ἢ τίς δὲν θέλει εὐλογῇσιν τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν τῆς ἀγαθοσύνης σου, Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι εὐδοκεῖς νὰ λάβῃς δάκρυα ἀντὶ ἀμοιβῆς διὰ τὰ ἰάματά σου; ὦ δύναμις δακρύων! ἕως ποῦ ἐφθασας, ὥστε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νὰ εἰσέρχῃσαι ἄκωλύτως καὶ μετὰ παρρησίας πολλῆς! ὦ δύναμις δακρύων! ὅτι αἱ τάξεις τῶν ἀγγέλων μεθ' ὅλων τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων ἀγάλλονται πάντοτε εἰς τὴν παρουσίαν σου! ὦ δύναμις δακρύων! πόσον δύνασαι, ὥστε, ἐὰν θέλῃς καὶ νὰ παρίστασαι ἐν χαρᾷ ἐμπροσθεν τοῦ ἁγίου καὶ ὑψηλοῦ θρόνου τοῦ ἀχράντου Δεσπότου! ὦ δύναμις δακρύων! πῶς ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ πετώσα ἀναβαίνεις εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ λαμβάνεις παρὰ Θεοῦ τὰ αἰτήματά σου· διότι σὲ ἀναπαντᾷ ἱλαρῶς καὶ σὲ συγχωρεῖ.

Δώρησαι λοιπὸν, Δέσποτα, εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον δάκρυα καθ' ἐκάστην, καὶ δύναμιν, διὰ νὰ φωτι-

σθῇ ἡ καρδιά μου ἐν προσευχῇ καθαρᾷ καὶ χύση πηγὰς δακρύων μετὰ γλυκύτητος διὰ παντός, διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ δι' ὀλίγων δακρύων ἡ μεγάλη καὶ φοβερὰ καταδίκη, καὶ καταρσβεσθῇ ἐκεῖ δι' ὀλίγου κλαυθοῦ τὸ πῦρ τὸ καιόμενον. Διότι ἐὰν κλαύσω ἐνταῦθα θέλω λυτρωθῇ ἐκεῖ ἐκ τοῦ ἀσβέστου πυρός· διότι καθ' ἐκάστην παροργίζω, Δέσποτα, τὴν μακροθυμίαν σου, καὶ ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν κακίαν μου, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Ἡ δὲ χρηστότης τῆς μακροθυμίας σου ὑπερνικᾷ τὴν διαστροφὴν τῆς καρδίας μου. Διότι καὶ τὰ πετεινὰ μετὰ πολλῆς εὐσπλαγχνίας τρέφουσι τὰ νεογνὰ αὐτῶν, καὶ ὅταν ἀποβάλλωνται ἐξ αὐτῶν, δὲν παραβλέπουσιν αὐτὰ, διότι νικῶνται ἀπὸ τὰ ἴδια αὐτῶν σπλάγχνα. Ἐὰν δὲ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ τόσοι ὥσιν εὐσπλαγχνα, πόσῳ μᾶλλον, Δέσποτα δὲν νικᾶται ἡ χάρις σου διὰ τῆς ἰδίας σου εὐσπλαγχνίας, ὥστε νὰ ἐλεήσῃ πάντας τοὺς ἐπιποθοῦντάς σε; Ὁμοίως καὶ ἡ μήτηρ, ἥτις περιφρονεῖται ἐκ τοῦ παιδίου αὐτῆς δὲν φέρει εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς πάθος, ὥστε νὰ ἀποβάλλῃ αὐτὸ, διότι νικᾶται ἐκ τῶν ἰδίων ἑαυτῆς σπλάγχνων. Ἐὰν δὲ καὶ αὕτῃ ἡ τροφὸς νικᾶται ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς σπλάγχνων, πόσῳ μᾶλλον ἡ χάρις τῆς φιλανθρωπίας σου, Δέσποτα φιλόψυχε, δὲν νικᾶται καθ' ἐκάστην ἐκ τῶν ἰδίων σου οἰκτιρμῶν, ὥστε νὰ σώσῃ καὶ ἐλεήσῃ τοὺς ποθοῦντάς σε πάντοτε; Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ τοῦ βιαίου Ἐχθροῦ, ὅστις με στενοχωρεῖ πάντοτε, θέλω φωνάξῃ μετὰ δακρύων νύκτα καὶ ἡμέραν πρὸς τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, ὅπως μὲ λυτρώσῃ ἐκ τῶν πολέμων αὐτοῦ. Διότι τίς θέλει δυνηθῇ νὰ ὑποφέρῃ τὰ τεχνάσματα τοῦ Πονηροῦ, ἐὰν ἡ χάρις σου ἀπομακρυνθῇ; Διότι ὥραν τὴν ὥραν καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ πράξεων μοῦ θλίβει τὴν ψυχὴν. Ἡ δύναμίς σου, Χριστέ, ἥτις ἐπέτιμήσε τὰ θαλάσσια κύματα θέλει ἐπιτιμήσῃ αὐτὸν διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ τοῦ δούλου σου· διότι καθ' ἐκάστην ἀνανεοῖ τὰ ἑαυτοῦ μηχανήματα καὶ σπεύδει νὰ γίνῃ κύριος τῆς διάνοιάς μου, ἀπομακρύνων με ἀπὸ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν καλὴν μελέτην τῶν θείων σου ἐντολῶν.

Κατάπεμψον, Δέσποτα ταχέως τὴν χάριν σου, διὰ νὰ ἀποδιώξῃς ἀπὸ τὸν ἱκέτην σου τὸν μέγαν Δράκοντα μετὰ πάντων τῶν αἰσchrῶν καὶ πονηρῶν

λογισμῶν αὐτοῦ. Ἡ ἰδία σου παραβολή, ὦ Δέσποτα, θέλει σὲ πείσει· διότι εἶπας, ὅτι εἰς πόλιν τινὰ ἦτο δικαστής, ὅστις δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Θεόν, οὔτε πάλιν ἐντρέπετο ἄνθρωπον διόλου· εἰς αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἦτο χήρα πτωχή, ἣτις παρεκάλει αὐτὸν καθ' ἐκάστην λέγουσα· ἐκδίκησόν με λοιπὸν ἐκ τοῦ ἀντιδίκου μου· διὰ πολὺν δὲ καιρὸν παρέβλεψεν ἀσπλάγχχνως τὴν κατατεθλιμμένην ἐκείνην γυναῖκα· ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ τῆς χήρας κατῴρθωσε νὰ φέρῃ εἰς εὐθείαν ὁδὸν καὶ αὐτὸν τὸν ἀσπλάγχχνον καὶ ἀνελεήμονα. Καὶ ἡ μὲν χήρα προσέρχεται εἰς τὸν ἀσπλάγχχνον καὶ παράνομον δικαστὴν, διὰ νὰ ἐκδικήσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀντιδίκου· ἐγὼ δὲ προσέρχομαι εἰς τὸν Δεσπότην μου τὸν εὐσπλαγχχνον, τὸν μακρόθυμον καὶ ἀγαθόν, ὅστις ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐρανοῦ διὰ νὰ εἰσακούσῃ ταχέως τὴν προσευχὴν τοῦ πλάσματος αὐτοῦ. Στόμα θεῖον ἅγιον, διότι εἶναι ἀψευδὴς Θεὸς εὐλογημένος, καθὼς εἶπας Σωτήρ, καὶ ποιήσων ταχέως τὴν ἐκδίκησιν πάντων τῶν σὲ ἐλπίζόντων ἡμέραν καὶ νύκτα. Δέσποτα, μὴ βραδύνῃς τὴν ἐκδίκησίν μου, ἀλλὰ λύτρωσαί με ἐκ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὁδήγησόν με εἰς δρόμον καλόν, ὅπως, ἀφοῦ νικήσω διὰ τῆς χάριτός σου τὸν ἐχθρόν, σὲ μόνον εὐλογήσω καὶ σὲ μόνον δοξάσω, εὐσπλαγχχνε καὶ μακρόθυμε, ὅστις θέλεις νὰ σωθῶσιν ἅπαντες πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Ἐπειδὴ παρῆλθεν ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μου ἐν ματαιότητι καὶ ἐν αἰσχροῖς λογισμοῖς, χάρισαί μου ἱατρικόν, διὰ νὰ θεραπευθῶ ἐντελῶς ἀπὸ τὰς κρυφίας μου πληγὰς, καὶ ἐνδυνάμωσόν με, ὅπως ἐπακουμβήσω εἰς τὸν ἀμπελῶνά σου μίαν κἂν ὥραν προθύμως· ὁ καιρὸς τῆς ματαίας ζωῆς μου εἶναι εἰς τὴν ἐνδεκάτην ὥραν. Κυβέρνησον τὸ σκάφος τοῦ ἐμπορεύματός μου διὰ τῶν ἐντολῶν σου, καὶ χάρισαι φρόνησιν εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν ἔμπορον, διὰ νὰ ἐμπορευθῶ τὴν πραγματείαν μου ἐνόσω ἔχω καιρὸν· διότι ὁ πλοῦς τοῦ σκάφους ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, καὶ ὁ χειμὼν εἶναι μέγας, ὁ δὲ καιρὸς προσκαλεῖ ἐμὲ τὸν ἄστατον λέγων· ἐλθέ ὀκνηρὲ, δεῖξον πᾶσαν τὴν ἐμπορείαν τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς σου. Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μὲ φοβίζει τὸν ἄθλιον· διότι βλέπω τὰ ἔργα μου καὶ τρέμει ἡ ψυχὴ μου· βλέπω τὴν ἀμέλειάν μου, καὶ φρίττουσι τὰ ὀσᾶ μου διότι ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου εἶναι πρὸ ὀφθαλμῶν μου, καὶ τώρα ἐννοήσας αὐτὴν ἐφοβήθη, σφόδρα. Ἀντὶ νὰ χαρῶ μᾶλλον ἐφοβήθη διότι δὲν ἐποίησα ἔργα ἄξια πρὸς τὴν χάριν τοῦ Κυρίου. Εἶναι δὲ φόβος μέγας ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου εἰς πάντας ἁμαρτωλοὺς, τοὺς ὁμοίους μου· καὶ πάλιν εἶναι χαρὰ ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ εἰς ἅπαντας τοὺς ἁγίους καὶ εἰς πάντας τοὺς δικαίους, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἀσκητὰς.

Πάλιν δὲ εἶναι λύπη ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ εἰς τοὺς ἀμελεῖς καὶ νωθροὺς, ὅταν ἐνθυμῶνται τὴν ἑαυτῶν ἀμέλειαν καὶ ἀδράνειαν τοῦ παρελθόντος χρόνου τῆς ζωῆς αὐτῶν. Καὶ τότε ἡ μεταμέλεια βασανίζει δεινῶς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἡμέλησεν ἐνταῦθα νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Μεγαλείτερος δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ χωρισμοῦ εἶναι ὁ βασανισμὸς τῆς μεταμελείας αὐτοῦ.

Πάλιν δὲ οἱ δίκαιοι, οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἀσκηταὶ ἀγάλλονται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου καὶ χωρισμοῦ, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν μέγαν κόπον τῆς ἀσκήσεως αὐτῶν, τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ προσευχῶν, τῶν νηστειῶν καὶ δακρύων, τῶν σκληραγωγιῶν καὶ σάκκων· σκιρτᾷ ἡ ψυχὴ αὐτῶν, διότι προετοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ἰδίου σώματος εἰς ἀνάπαυσιν. Φοβερὰ δὲ εἶναι πάλιν ἡ παρουσία τοῦ θανάτου εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ νωθροὺς, καὶ εἰς τοὺς μὴ φροντίζοντας σπουδαίως νὰ πολιτεύωνται ἀγνῶς ἐν τῷ ματαίῳ βίῳ. Καὶ ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ προξενεῖ λύπην σφοδροτάτην εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον· καὶ οὐδὲ ἔχει καιρὸν παντελῶς νὰ λαλήσῃ τι, διότι τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἶναι πολὺ φρικτὸν καὶ τραχὺ.

Οἴμοι, οἴμοι, ὦ ψυχὴ, διατὶ ἄρα ἀμελεῖς περὶ τῆς σωτηρίας σου; διατὶ διάγεις ἀστάτως κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ὅλου χρόνου τῆς ζωῆς σου; δὲν γινώσκεις, ὅτι προσκαλεῖσαι αἰφνιδίως; καὶ ἀφοῦ ἀμελῆς ἐνταῦθα, τί θέλεις ποιήσῃς ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ φοβεροῦ δικαστοῦ; Ποίαν ἀπολογίαν ἔχεις ν' ἀποκριθῇς; Δὲν συναισθάνεσαι, ἄθλιε, πῶς σὲ κλέπτει ὁ Ἐχθρὸς; καὶ ἀγνοεῖς, ἀλαζών, πῶς διαρπάζει καθ' ἡμέραν τὸν οὐράνιον θησαυρόν; ἐξύπνησον, ἐξύπνησον ἐκ τοῦ ληθάργου, ὦ ψυχὴ, ἐν ὥρᾳ, τοῦ πολέμου! Δεήθητι τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων! Βόησον πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ πόνου καρδίας, καὶ εὐθύς θέλει καταπέμψῃς εὐσπλαγχχνον ἄγγελον εἰς βοήθειάν σου, καὶ σὲ ἐλευθερώσει ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς συγχύσεως αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ. Σπεῦσον ἵνα μὴ ἐμπέσῃς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ εἰς λύπην καὶ στεναγμούς, καὶ τότε θέλεις κλαύσει εἰς αἰῶνα αἰῶνος· καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην θέλουσιν ἔλθῃ τὰ πάντα εἰς τὸν νοῦν σου, καὶ θέλεις εἰπεῖ καθ' ἐκάστην ὦ ψυχὴ, ὀδυρομένη δεινῶς· ἐγὼ πάντα ταῦτα ἐνθυμούμην πᾶσαν στιγμὴν, καὶ προέλεγον ἐν ἑμαυτῷ, θέλω διέλθῃ τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἁμαρτήσω; καὶ πάλιν ἄς μὴ ἐκπέσω ἀπὸ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἄς πράξω πάντοτε καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας ὅσα εἶναι εὐάρεστα εἰς Αὐτόν. Νῦν δὲ εὐρέθην κενὸς καὶ μὴ ἔχων παντελῶς ἐν καλὸν κατόρθωμα.

Ἐπεται συνέχεια

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΑ

Εὐγενῶς παραχωρηθέντα παρὰ
Σεβασμιωτάτου Πενταπόλεως

κ. Καλλιοπίου
«ΗΜΟΥΝ ΚΙ ΕΓΩ ΕΚΕΙ»

«Καὶ ἡμεῖς ἐσμέν μάρτυρες» (Πραξ. ε' 32) καὶ «Ἐπὶ
στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν σταθήσεται πᾶν ῥῆμα»
(Β' Κορινθ. ιγ' 1)

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπιζώντων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν εἶχαν τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸ ἱερόν ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐκεῖνη τὴν ἀνεπανάληπτον νύκτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1925 καὶ νὰ καταστοῦν αὐτόπτες μάρτυρες τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μέ ἐκδηλον συγκίνησιν καὶ χαρὰν μᾶς διηγοῦνται ὁ καθένας μέ τὸν ἰδικόν του τρόπον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

«Ἦμουν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς ποὺ ἔστειλαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο, πρὶν 50 ἔτη, στὸ ἐρημοκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν ἀγρυπνίαν.

Ἐκεῖ οἱ Παλαιοημερολογίτες θὰ ἀγρυπνοῦσαν διότι ξημέρωνε ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἐπειδὴ εἶχε συγκεντρωθῇ πολὺς κόσμος, περισσότερα ἀπὸ δύο χιλιάδες ἄτομα, δὲν ἐπιχειρήσαμε νὰ συλλάβωμε τὸν ἱερέα, ὅπως εἶχαμε ἐντολὴ, ἀλλὰ ξαπλώσαμε ἡσυχὰ στὴν κοντινὴ πλαγιὰ καὶ περιμέναμε νὰ τελειώσουν.

Στὶς 11 καὶ μισὴ περίπου τὴ νύκτα ἀκούσαμε μεγάλο καὶ παράξενο θόρυβο ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὶς φωνὲς τοῦ πλήθους. Χωρὶς νὰ χάσωμε καιρὸ τρέξαμε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει... καὶ εἶδαμε... Ὅλο τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν βρισκόταν σὲ θρησκευτικὴ παραφορὰ. Ἄλλοι κλαίγοντας καὶ ἄλλοι φωνάζοντας τὸ «Κύριε ἐλέησον» γονατιστοὶ εἶχαν στρέψει τὸ βλέμμα τους πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ μερικοὶ λιποθυμοῦσαν ἀπὸ τὴν μεγάλη συγκίνησιν. Τότε κοιτάξαμε κι' ἐμεῖς καὶ εἶδαμε τὸ θαυμάσιον, ἓνα δηλαδὴ τεράστιον ὀλοφώτεινον Σταυρὸ, πολὺ ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸν Ναὸ, νὰ φωτίζῃ ὁλόκληρην τὴν περιοχὴ. Στὴν

Μετά τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου καὶ ἡμερολογίου (10-3-1924), οἱ μὴ ἀποσχισθέντες Ὁρθόδοξοι (χλευαστικῶς ἀποκαλούμενοι Παλαιοημερολογίται), ὑπὸ διωγμὸν εὐρισκόμενοι, συνεκεντρώθησαν τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διὰ τὴν κρυφὴν τέλεσιν ἀγρυπνίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ εἰς τὸ μονύδριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὑμητοῦ, ὄνθων τοῦ Χολαργοῦ.

Περὶ ὥραν 11.30 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐρανὸν λευκότατος καὶ φαινότατος Σταυρὸς, καταυγάζων ΜΟΝΟΝ τὸ μονύδριον καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ, Δηλωτικόν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἀκολουθῶμεν τὸ Πάτριον παλαιὸν ἑορτολόγιον. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶδον ὄχι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ, οἵτινες κατέφθασαν διὰ νὰ διαλύσουν αὐτοὺς.

(Βλ. Ἐφημερίδα «Σκρίπ» 15/28 Σεπτεμβρίου 1925 τὴν ἐπομένῃν τοῦ θαύματος).

ἀρχὴ μᾶς ἔπιασε φόβος ἀλλὰ ἀμέσως συνήλθαμε καὶ γονατίσαμε ξεχνώντας τὴν ἀποστολὴν μας καὶ κλαίγοντας σὰν μικρὰ παιδιὰ.

Περὶτό, βέβαια, νὰ σᾶς πῶ ὅτι παρακολουθήσαμε τὴν ἱερὰ ἀγρυπνία μέχρι τέλους γεμάτοι συγκίνηση, ὅχι πιά σὰν καταδιωκτικὰ ὄργανα ἀλλὰ σὰν πιστοὶ Χριστιανοί. Τὸ πρῶτῃ, ὅταν κατεβήκαμε στὴ Σχολή, διηγηθήκαμε σ' ὅλους τὸ μέγα θαῦμα ποὺ εὐτυχίσαμε νὰ ἰδοῦμε. Κατόπιν ἔγιναν ἀνακρίσεις καὶ ὅλοι μας ἐνόρκως καταθέσαμε ὅτι εἶδαμε πεντάκαθα τὸν Τίμιον Σταυρὸ στὸν οὐρανὸ ψηλὰ».

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΓΛΥΜΗΣ

Συνταξιούχος ἀστυνομικὸς — Ὁδὸς Ἀριστοτέλους 73, Περιστέρη.

«Τὸ θαῦμα ἔγινε τὸ 1925 ὅταν πήγαμε νὰ κάμωμε ὁλονυκτία διὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐξ αἰτίας τῶν διωγμῶν τότε κάναμε ὁλονυκτίες στὰ πιδ μακρυνὰ ἐξωκκλήσια. Τὸ βράδυ μάλιστα ἐκεῖνο ἦλθαν χωροφύλακες μ' ἓνα ὑπομοίραρχον διὰ νὰ πιᾶσουν τὸν ἱερέα μας, τὸν μακαρίτη τὸν Παπα-Γιάννη τὸν Φλῶρο. Κατὰ τὶς 11 καὶ μισὴ βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὸ Ναὸ μαζί μ' ὅλο τὸν κόσμον. Καὶ τότε φάνηκε ψηλὰ ὁ Σταυρὸς μὲ πολὺ-πολὺ φῶς. Ὁλος ὁ κόσμος γονάτισε καὶ προσευχόταν, οἱ δὲ χωροφύλακες ποὺ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους τὸ θαῦμα μᾶς πλησίασαν, σὰν φίλοι πιά, καὶ ἔγιναν ἓνα μὲ τὸ ἐκκλησίασμα. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κράτησε, ἂν θυμᾶμαι καλὰ, πάντως ἀπὸ ἓνα τέταρτο».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ

Ὁδὸς Μακεδονίας 64, Τσακὸς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς.

«Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ 1925, ποὺ φανερώθηκε ὁ Τίμιος Σταυρὸς, ἔκανα τὸ τελευταῖο ὁρομολόγιο ὡς ὁδηγὸς τράμ. Εἶχα φθάσει στὴν Ὁμόνοια καὶ ἔκανα τὸν κύκλο τῆς, ὅταν εἶδα τοὺς ἀνθρώπους νὰ κοιτάζουν πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ φωνάζουν: «κοιτᾶτε... ὁ Σταυρὸς... ὁ Σταυρὸς». Ἀμέσως πάτησα φρένο καὶ σταμάτησα τὸ ὄχημα. Ἐβγαλα τὸ κεφάλι μου ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὀχήματος καὶ εἶδα κι' ἐγὼ ὁ ἀνάξιος τὸν Τίμιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας — δοξασμένο νᾶναι τὸ ἅγιον Ὄνομα Του — νὰ φεγγοβολᾷ πάνω ἀπὸ τὸν Ὑμνητὸ. Δὲν θυμᾶμαι πόσο κράτησε αὐτό. Ἐνα μόνον γνωρίζω,

ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρὸς ποὺ εἶδα ἐκεῖνο τὸ βράδυ μ' ἔκανε ἄλλο ἄνθρωπο. Ἀπὸ τότε ὅλοι στὴν οἰκογένειά μου γίναμε πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν»

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΡΙΜΑΛΗΣ

Συνταξιούχος Τροχιοδρομικὸς — Καρβάλης 17, Νίκαια.

«Ἦμουν τότε 18 ἐτῶν. Μαζί μὲ τὴν μακαρίτισσα τὴν μητέρα μου πήγαμε τὸ βράδυ ἐκεῖνο ν' ἀγρυπνήσωμε στὸ ἐρημοκκλήσι τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ποὺ βρίσκεται στοὺς πρόποδες τοῦ Ὑμηττοῦ. Εἶχαμε ἐτοιμασθῇ μάλιστα νὰ μεταλάβωμε. Περὶ τὶς 11 καὶ μισή, ἐνῶ ψαλλόταν, ἂν θυμᾶμαι καλὰ, ὁ μέγας ἐσπερινὸς τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως, ἔγινε στὸν οὐρανὸ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἦταν τόσο δυνατὸ τὸ φῶς Του ποὺ ἐφωτίσθη ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ. Ὅλοι γονατίσαμε προσευχόμενοι καὶ δὲν χορταίναμε νὰ βλέπωμε τὸ θεῖο αὐτὸ Δῶρο. Χαρακτηριστικὰ θυμᾶμαι ἓνα τυφλὸ ποὺ ἦταν δίπλα μου καὶ ἔχοντας τὰ κλειστὰ μάτια του στραμμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ ἐφώναζε μὲ σπαρακτικὴ φωνὴ τὸ «Κύριε ἐλέησον».

ΗΛΙΑΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀδριανουπόλεως 78, Ἀνάληψις Παγκράτι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Αἱ ἐκδόσεις τῶν ἱστορικῶν «Πατρίων» διατίθενται εἰς τοῦ Γραφείου αὐτῶν Κουμουνδούρου 25 (ἐναντι ἐθνικοῦ Θεάτρου) ὁδὸς ὄροφος - Ἀθῆναι, ἐκάστην Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 9.30 π.μ. ἕως 1.30' μ.μ. ὥραν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα. Ἐπίσης δὲ ὅπως ἐνημερώνουν τὰ Γραφεῖα ἐν περιπτώσει μὴ λήψεως τῶν ἀποδείξεων των. Ἀκόμη παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Αυτά πού μᾶς γράφουν

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΡΟΙΤΟΥ

Ἑλληνικὸν Γορτυνίας

26-11-1985

Σεβασμιώτατε Ἀγιε Πρόεδρε
Σεβασμιώτατοι Ἀγιοι Συνοδικοί,

Εὐσεβῶς προσκυνοῦντες τὰς Ἀγίας Ὑμῶν Δεξιὰς γνωρίζομεν Ὑμῖν, ὅτι ἐλάβομεν Ὑμετέραν Ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζετε τὴν εὐαρέσκειάν Σας, διὰ τὴν ὑφ' ἡμῶν ἐκδιδομένην περιοδικὴν ἑφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ». Καίτοι δὲν εἴμεθα ἄξιοι τῆς διακριτικῆς αὐτῆς τιμῆς, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὰ εὐγενικά Σας αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐνισχύουν τὴν ταπεινὴν προσπάθειαν τῆς ἑφημερίδος μας νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν σκοπὸν δι' οὗ ἐξεδόθη, ἥτοι νὰ ἐξυψώσῃ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβον πρὸ πεντηκονταετίας (1935) οἱ ἀείμνηστοι Ἱεράρχαι Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ τὸν ὁποῖον συνεχίζετε Ὑμεῖς σήμερον.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι ὁ Ἀγὼν οὗτος ὑπὸ τὴν Ἱερὰν ἐπιστάσιν Ὑμῶν θὰ ἀναθερμάνῃ εἰς τὰς τάξεις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τὴν ἀγράπην καὶ τὴν εἰρήνην.

μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ
υἱκῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης
κατασπαζόμεθα τὰς Ἀγίας Ὑμῶν δεξιὰς.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀντώνιος
Μοναχὸς Νικόδημος

Ἐκκλησιαστικά Νέα

Μητρόπολις Χίου καὶ Οἰνουςῶν.

Ὁ Ἅγιος Χίου κ. Στέφανος ἐλειτούργησεν τῇ 6-12-85 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Νικολάου Χίου. Ἐπίσης τὴν μεθεπομένην 8-12-85 μνήμη τοῦ Ὁσίου Παρθενίου τοῦ Χιοπολίτου, κτήτορος τῆς Ἀγίας Μονῆς τοῦ Ἀγίου Μάρκου Χίου. Ἀκολουθία καὶ βιογραφία ἐξεδόθη παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Στεφάνου. Ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἐλειτούργησεν τὴν 20-

10-85 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ὁσίας Ματρώνης καὶ τὴν 11-1-86 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίων Ταξιάρχων Χίου. Τὴν 27-12-85 ἐγένετο μεγάλη πανήγυρις εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Μάρκου Κορωπίου πρὸς τιμὴν τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ἐχοροστάτησαν οἱ Ἀρχιερεῖς Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τῶν Πρωτοπρεσβυτέρων κ. Νικολάου Καλοσκάμη, κ. Κων/νου Βελέντζα, Ἱερομονάχου π. Ἀναστασίου καὶ Ἱεροδιακόνου κ. Γερωντίου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας παρετέθη εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ ὅλον τὸ Ἐκκλησίασμα πλουσιωτάτῃ Τράπεζα καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν Δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ.

Μητρόπολις Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ & ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 126
ΑΧΑΡΝΑΙ - ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 24 64 544 0262 - 84 260

Εν Ἀχαρνῶν τῇ 93-11-1985

Ἀριθ. πρωτ. 103

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ η

Σήμερον τὴν 23ην Νοεμβρίου 1985 ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Παρασκευῆς καὶ ὥραν 10ην π.μ., συνήλθεν τὸ Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Α Θ Α Ν Α Σ Ι Ο Υ, ἵνα ἐξετάσῃ καὶ ἐκδικήσῃ τὰς κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἱερέως Εὐαγγέλου Ἀρβαντίνου τέως ἑφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Ἀττικῆς κατηγορίας ἐπὶ :

- α) τυρεία,
- β) φατρία,
- γ) συνομοσία,
- δ) ἀπειθαρχία,
- ε) ἐγκαταλήψει ἐνορίας,
- στ) οἰκονομικὰς ἀτασθαλίας

Τοῦ κατηγορουμένου κληθέντος καὶ μὴ ἐμφανισθέντος κατὰ τὴν σμερινὴν δικάσιμον ἀδικολογῆτως, τὸ Δικαστήριον ἀποφασίζει τὴν συνέχισιν καὶ περάτωσιν τῆς δίκης ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου.

Μετὰ ταῦτα ἐξετασθέντων τῶν ἐν τῷ φακέλλῳ τῆς δικογραφίας στοιχείων καὶ ἐξακριβωθείσων τῶν κατηγοριῶν ὡς βασίμων καὶ ἰσχυρῶν, καὶ ἐπειδὴ αἱ κατηγορίαι ταῦτα προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν θελῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν : ιη' τῆς Δ' Οἰκουμ., ιβ' ἁγ. Ἀποστ., λδ' Πενθέκτ., λστ' ἁγ. Ἀποστ., ε' Ἀντιοχ., ιε' ἁγ. Ἀποστ., ι' τῆς 2' Οἰκουμ., ι' τῆς πρωτοδευτ., ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, καὶ παραπέμπει αὐτὸν εἰς τὸ ἀρμόδιον Συνοδικὸν διὰ ἱερεῖς Δικαστήριον, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ δημοσιεύεται αὐθημερόν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ἀρχιεπίσκοπος Ν. Ἰωνίας καὶ Ἀχαρνῶν
Ἰωάννης Β. Βασιλείου

Ἐπικήδειος

(28/10/1985 ΠΟΗ)

Λατρευτή μας Πρεσβυτέρα,
μητέρα καί γιαγιά.

Πόσο αδύναμοι νοιώθουμε
στή προσπάθεια νά βρούμε
λέξεις γιά νά ἐκφράσουμε τό
μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς σου, τό
κενό, πού ἀφήνεις, φεύγον-
τας, στήν οἰκογένειά μας. Τά
χαρίσματα πού συνθέτουν

τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς σου πολλά καί σπάνια. Τί νά
πρωτοποῦμε; Τό ἥθος σου, ἡ ἐργατικότητα μέ τήν
πανθομολογουμένη ἀξιοσύνη σου, ἡ τιμιότητα πού
χαρακτήριζε τίς σχέσεις σου μέ τοὺς ἄλλους, ἡ
μεγάλη ἀνθρωπιά σου, τό ἄμετρο ἐνδιαφέρον σου
γιά ὅλους καί τέλος ἡ διάνοια, ἡ καθαρότητα τοῦ
νοῦ, τοῦ πνεύματος καί τῆς ψυχῆς ὅς γίνονται
πρότυπα ζωῆς γιά μᾶς. Θά ἦταν ὁ ἐλάχιστος φόρος
τιμῆς γιά σένα. Γιά σένα, πού ἦσουν ἡ σπάνια καί
ὑποδειγματική Πρεσβυτέρα, ἡ τέλεια μητέρα, ἡ
ἀλησμόνητη γιαγιά.

Ὁ σπόρος τοῦ Χριστοῦ κάρπισε στήν ἀγαθή
ψυχὴ σου. Ἡ σπουδὴ δὲν ἦταν ἀπαραίτητη γιά νά
σταλάξει τὴν πίστη μέσα σου. Ὁ Χριστὸς μας δὲν
ἀποζήτησε τοὺς σοφοὺς νά πᾶνε σιμὰ του μὰ τὰ
παιδιὰ. Ζοῦσες τὴν Πίστη. Γενναία συμμαχητὴς τοῦ
ιερέως «ἐσπεύρατε ἐν δάκρυσιν» ὑπὲρ τῆς Ὁρθο-
δοξίας.

Πολυαγαπημένη μας, ἀναπαύσου μέ τὸ Θεό. Μὲ
τόν πολυαγαπημένο γιό σου μαζί πού τόσο ποθοῦ-
σες νά βρεθεῖς γρήγορα σιμὰ του. Καί μεις πίσω
μένοντας προσδοκοῦμε «ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζω-
ὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Ἡ ἀνάστασις τῶν
νεκρῶν εἶναι τό βασικὸ μας στήριγμα. Δέ βουλιᾶ-
ζουμε στήν ἀπελπισία γιατί δέ λησμονοῦμε μέ τὴν
ἀνάστασιν.

Ὁ θάνατος εἶναι ἀναπόφευκτος. Μά, ὅποιος
ἐργάστηκε τὸ Ἀγαθὸ πλησιάζοντας τὸν θάνατον
πλησιάζει ὅ,τι πῶς μυστηριακὸ καί ὡραῖο ὑπάρχει.
Ἐκεῖ βρίσκει τὸ «Στέφανο» πού ἐκέρδισε μέ ὁλό-
κληρη τὴ ζωὴ του.

Προσευχόμαστε νά τύχεις τοῦ Στεφάνου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Μνημόσυνον Μακαριστοῦ κύρ Φιλάρτου, ἐν Νέα Ὑόρκη

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὸ Τρισάγιον τὸ ὁποῖον ἐτέλεσεν, ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὁ Σεβασμιώ-
τατος Μητροπολίτης Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ
Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπὶ τῆς
σεπτῆς σοφοῦ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς κυροῦ Φιλάρτου.

Γιατί αυτός ο θόρυβος και αι Μετακινήσεις;

Παραπονούνται μερικοί Χριστιανοί (οί όποιοι εύρίσκονται εν τῇ ἐκκλησίᾳ μὴ όμιλούντες και μὴ μετακινούμενοι) γιατί νά γίνεται αυτό, πρὸ πάντων σὲ Ναοὺς ποὺ οἱ Ἄνθρωποι ἀκολουθοῦν τὸ Γνήσιον και Πάτριον έορτολόγιον, και φυσικά Πίστιν σω-στην πἀραδοθεΐσαν παρὰ Κυρίου, γιατί νά όμιλοῦν και μετακινοῦνται μέσα εἰς τὸν Ναόν; Ἐφοῦ ἡ Πίστις των εἶναι ἡ Γνησία ἡ δὲ προετοιμασία των διὰ τὴν Θεϊαν Κοινωνίαν εἶναι κάτι περισσότερον ἀπ' αὐτὸ ποὺ προβλέπουν οἱ Κανόνες; γιατί δέν «πειθαναγκάζουν» τὸν έαυτὸν τους νά εἶναι και «εύκτακτοι μέσα εἰς τὸν Ναόν ποὺ προσεύχονται; Καὶ ναί μέν, εἶναι θέμα γραμματικῆς μορφώσεως; ἀλλὰ προπαντός εἶναι θέμα οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς! Μοῦ έλεγε κάποιος, «Μὴν πᾶτε μακριά, φίλε μου, κοντά σέ κάθε ἀγωνιζόμενον και προσευχόμενον, ὑπάρχει, πάντα ένας πειρασμός ποὺ τοῦ λέγει στ' αὐτὴ νά πράττῃ τὸ ἀνάποδον ἀπ' ὅτι ὑποδεικνύει ὁ φύλακας Ἄγγελός του! Λέτε νά εἶναι αὐτό;

Ἐγκληματική Ἐνέργεια

Ἐκανε έντύπωση εἰς τὸ Ἐκκλησίασμα τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνας ποὺ έώρταζεν τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ποὺ έτόνισεν εἰς τὸν λόγον του ὁ Ἱεράρχης κ. Καλλιόπιος πῶς «διεπιστώθη και ἀκτινολογικῶς πῶς τὸ έμβρυον εν τῇ μήτρᾳ τῆς κυοφορούσης ἀγωνίζεται νά κρυφτῇ εἰς τὰ τοιχώματα τῆς μήτρας διὰ νά ἀποφύγῃ τὴν δολοφονικὴν τσιμπίδα τοῦ ἀσυνείδητου γυναικολόγου, ποὺ εν ψυχρῶ διαπράττει τὸ έγκλημα τῆς εκτρώσεως!! Πῶς τολμοῦν Αὐτοὶ οἱ ἀναίσχυντοι τολμηταὶ και κάνουν αὐτὰ τὰ όποία βλέπουν εν ὀθόνη ἡ εἰς τὰς ἀκτίνες; Δέν φοβοῦνται τὸν Θεόν! Μὰ φυσικά ὅσες ἐπιστημονικές περγαμηνές και ἄν έχῃς έφ' ὅσον σοῦ λείπει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ αὐτὰ ποὺ ξέρεις εἶναι ἀνωφελῆ και μάταια! Γι' αὐτοὺς τοὺς μορφωμένους

και μὴ πιστοὺς γράφουν οἱ Πατέρες πῶς ἡ μόρφωσις ἀντὶ νά εἶναι κλειδί γιὰ νά ἀνοίξουν τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, γίνεται κλειδί διὰ τὰ έγκατα τοῦ Ἄδου.

Ἐθυμία κατέσχέ με ἀπό Ἐμαρτωλῶν τῶν έγκαταλειμπανόντων τὸν Νόμον Σου.

Αὐτὰ λέγει ὁ Δαυὶδ εἰς τὸν Ἄρμῶν του τὸν όποϊον καθημερινῶς ἀναγιγνώσκομεν. Καὶ εἶναι Ἐλήθεια περίτρανη πῶς έάν δέν βρίσκεσαι «έναρμονισμένος» μέ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τότε σέ καταλαμβάνει τέτοια ἄθυμία, ποὺ φθάνει σάν έσχατη τεμπελιά και δέν ἀξιολογεῖς τὸν χρόνον ποὺ έχεις στὴν διάθεσίν σου. Προστρέχοντας σέ γνωμικόν ξένου λαοῦ βλέπομεν κάπου «πῶς ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα». Καὶ εἶναι ὄντως διὰ τὸν πιστόν «χρῆμα» έφ' ὅσον θά κάνει καλὴν χρῆσιν αὐτοῦ. Διὰ τὸν ἀποκτῶντα τοιαῦτα χρήματα, περιουσίαν, εἶναι ποτέ δυνατόν νά τοῦ λείπει σχεδόν καθημερινῶς τὸ εν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀκουόμενον ἐξελεξάμεν παραριπτεῖσθαι εν τῷ Οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μάλλον ἢ οἰκεῖν με ένσκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν) ὅπως ἄλλαχού λέγει ὁ ἴδιος ψαλμωδός (διάλεξα μάλλον νά παραπεταχθῶ στὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ μου, παρά νά εύρίσκωμαι και νά χάνω τὸν καιρόν μου μαζί μ' αὐτοὺς ποὺ διάγουν ἁμαρτωλὴν ζωὴν); Εἶναι δυνατόν αὐτός ποὺ κάνει καλὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ του νά μὴν προσεύχεται; Τί πῶς εύάρεστον πράγμα παρά τῷ Κυρίῳ; Εὐρίσκεται εἰς τὴν έντολήν ποὺ λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε». Τί ωραιότερα και ἁγιότερα χρῆσις τοῦ καιροῦ δέν γίνεται έάν δέν ἐπισκεπτῶμεθα, τουλάχιστον τοὺς εν Χριστῷ ἀδελφούς μας, τοὺς εύρισκομένους εν ἀνάγκαις ἡ εν κλίνῃ εἰς τοὺς οἴκους εύγηρίας; Γι' αὐτές τίς περιπτώσεις δέν θά μᾶς πεί ὁ Θεός; «εὐ δοῦλε αγαθέ και πιστέ, ἐπ' ὀλίγον εἰς πιστός ἐπὶ πολλῶν σέ καταστήσω»;

Πάνυ Περίεργον ἀλλά Αληθινόν

«Ἡ Τράπεζα γέμει, ὁ Μόσχος πολὺς»

Ἔτσι θά ἔλεγε ὁ Ἱερός Χρυσόστομος παρευρισκόμενος εἰς τὴν Τράπεζαν, γράφε (Ἁγάπες), πού δίδουν οἱ ἑορταζόμενοι Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Ἡγούμενοι Μοναστηρίων, πάντα μετὰ τὸ τέλος ἀγρυπνίας ἢ λειτουργίας εἰς τὰς ἐκκλησίας ἢ μονὰς των! Παρά τίς ἑκατοντάδες τῶν προσκυνητῶν ἢ προσερχομένων, οὐδεὶς, μὰ οὐδεὶς φεύγει πεινῶν ἢ διψῶν. Πάντες χορταίνουσι καὶ φεύγουσι ψυχικὰ ἱκανοποιημένοι συμμετέχοντες εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀγάπες. Ἡ Τράπεζα ὄντως γέμει, καὶ οὐδεὶς «ἐξέρχεται πεινῶν»

Εἶναι τέτοια ἡ εὐλογία πού δίδεται ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ εἶναι σάν νά ἐπαναλαμβάνεται τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων!! Ἀλήθεια μετὰ τὴν «ἑστίασιν» τί πλήθος κλασμάτων ἐν τῇ τραπέζῃ! Τίς ἄραγε νά μὴν προσέξῃ τὴν εὐλογίαν πού ἐκάστοτε δίδει ὁ Οὐρανός; «Ὁ Μάνα ἐμποβρίσας ἐν τῇ ἐρήμῳ» σέ πλήθη ἀμέτρητα λαοῦ, εἶναι πάντα ὁ ἴδιος πού πολλαπλασιάζει καὶ χαριτῶνει κάθε παραιτηθεμένην Τράπεζαν, ὅπουδήποτε γῆς ἐπικαλοῦνται ὀρθοδόξως τὸ Πανάγιον ὄνομά του.

Μέγιστον ἐπίτευγμα ἐν τῇ Χριστιανικῇ Βιωτῇ

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανικοὺς κύκλους ἢ κρατοῦντας τὰ τῆς πίστεως ἢ λέξις Παρθένος πού ἐξυμνεῖται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ἢ παρά τοῖς ἱερεῖς ὑμνογράφοις ἀρχίζει νά χάνῃ τὸ νόημά της! Ἄνδρες ἢ γυναῖκες πού ἐν ὀνόματι Κυρίου καὶ Θεοῦ των ἐπιτυγχάνουν αὐτὴν τὴν ὑψιστὴν ἀρετὴν, ἢ δωρεὰν ἂν θέλετε, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔρχεται σήμερον ὁ συρμός (μόδα) καὶ τὴν ἀποχρωματίζει. Θεωρεῖται, πολλῶ μᾶλλον ἐν τῇ ξένῳ ὡς πρᾶγμα πού ἀνήκει στοῦ παρελθόντος ἢ κάτι τι, (καὶ ἂν ὁ Θεὸς Παῦλος ἢ Εὐαγγελιστὰς τὸ θέλουν ἢ τὸ γράφουν ὡς εὐάρμοστον παρὰ τῷ Θεῷ, ἢ σημερινὴ ἐπικρατοῦσα κατάσταση θέλει νά τὸ ἀγνοῇ ἢ νά τὸ χλευάζῃ. Χαρακτηρίζονται οἱ κρατοῦντες αὐτὸν τὸν Οὐράνιον Θυσαυρὸν ὡς ὀπισθοδρομικοὶ (παρὰ-λείπομεν νά ὀνοματίσωμεν ἄλλους σοβαροὺς χαρακτηρισμοὺς πού δίδονται)! Καὶ τότε, οἱ Ἀγῶνες

πού ἐγίναν ἢ καὶ γίνονται διὰ τὸ ἀειπαρθένον τῆς Κυρίας Θεοτόκου δὲν τοὺς ντροπιάζει; Γιατί τότε ὁ Κύριος ἐμπιστεύθηκε τὴν ἀειπαρθένον Μητέρα του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰωάννου Θεολόγου; Γιατί τότε οἱ Αἰῶνες τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν ὄντως Οὐράνιαν, (ὅλοι οἱ ἐν Κυρίῳ βιοῦντες) νά τὴν ἔχουν ὡς τὸ μοναδικὸν ἰδεῶδες πού ζητεῖ ὁ Οὐρανός; Γιατί τότε ἡ Ἐκκλησία σ' αὐτοὺς πού προσέρχονται εἰς Γάμου κοινωνίαν νά τοὺς χαρίσῃ τὰ Στέφανα καὶ νά τοὺς ἐξυμνῇ; Τότε γιατί μᾶς χρειάζεται ἡ Μοναχικὴ Πολιτεία ἢ ὁ Ἀναχωρητισμός πού ἔχουν αὐτὸ τὸ θεῖον ἰδεῶδες; Τότε γιατί νά ὑπάρχῃ εἰς τὰς ἐντολὰς τὸ «Οὐ πορνεύσεις»; «Πόρνους καὶ Μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός» ὡς λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος καὶ θά εἶναι αὐτοὶ ἀσφαλῶς ὡς ἄνθρωποι ἐκτός Οὐρανοῦ Βασιλείας; Λοιπὸν αὐτὸ τὸ θεῖον ἐπίτευγμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἔρχονται σήμερον οἱ ἀρνηταὶ τοῦ Χριστοῦ νά τὸ ἀμαυρώσουν! Καὶ χωρὶς αὐτὴν τὴν Ἀγνότητα δὲν νοεῖται Χριστιανισμός! Κάθε ὑψηλὸν ἀγαθὸν πού ἐπιτυγχάνεται ἐν τῇ χριστιανικῇ προσπάθειᾳ χωρὶς αὐτὸ τὸ θεῖον «ἀντίκρυσμα» κατακρημνίζεται εἰς τὰ ὅμματα τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἀξία τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἀδελφόν

Ἐνας παλαιὸς δάσκαλος ρωτοῦσε τοὺς μαθητὰς του πότε τελειώνει ἡ νύκτα καὶ πότε ἀρχίζει ἡ ἡμέρα. Ἐνας μαθητὴς ἀπάντησε:

— Ὅταν βλέποντας ἕνα ζῶο μπορούμε νά διακρίνουμε ἂν εἶναι πρόβατο ἢ σκύλος.

Ἄλλος ἀπάντησε:

— Ὅταν καταλαβαίνουμε ἀπὸ μακριὰ ἂν ἕνα δέντρο εἶναι συκιά ἢ ροδακινιά.

Τὴ σωστὴ ἀπάντησιν τὴν ἔδωσε τελικὰ ὁ ἴδιος ὁ δάσκαλος:

— Ἡ ἡμέρα ἀρχίζει ὅταν κοιτάζοντας στὰ μάτια ἕναν ἄνθρωπο — ὅποιονδήποτε — τὸν ἀναγνωρίζεις ἀδελφὸ σου. Μέχρις ὅτου δὲν τὸ ἔχεις κατορθώσει, ἡ νύκτα δὲν τελείωσε μέσα σου...

Ἔτσι εἶναι. «Ὅποιος λέγει ὅτι εἶναι στὸ φῶς, ἀλλὰ μισεῖ τὸν ἀδελφὸν του, αὐτὸς βρίσκεται ἀκόμη στὸ σκοτάδι» (Α' Ἰωάν. β' 9).

Ἐγράφη εἰς Χρ. Περιοδικόν Χ.Π. καὶ ἀντιγράψουμε: